

ATT TA STÄLLNING FÖR JESUS

 Någonstans i Louisville, där man — man äter, och det heter, låt oss se, Dogpatch Restaurant. Jag fick ett idag. Då någon äter där, då tar de pengarna man har gett dem och sänder församlingen tiondet av dem. Det är någonstans på West Jefferson Street 319. Jag antar, att det är därför Billy hade det liggande här, så att de skulle kunna se. Det där är väldigt trevligt.

² Nu, bröder, känner jag inte till er procedur för — för männens möten, precis vad Ni gör eller hur Ni leder Era möten. Och om jag kommer utanför programmet här, å, utanför den vanliga rutinen, å, så gör mig uppmärksam på det!

³ Det var meningen ikväll, tänkte jag, eftersom jag åt middag för inte så länge sedan med vår högt älskade pastor, broder Neville, och jag sa någonting till honom, som jag hade på hjärtat. Och jag tänkte, att om vi samlar en grupp män och predikanterna, de är våra evangeliska kolleger här och män, så kunde vi tala med varandra på ett sätt, som vi inte skulle tala om det inför åhörarna. För vi är alla i . . . Vi är män, som förstår som män, kristna män. Och på det sättet, vanligtvis i en församling, en grupp, säger man någonting och — och en kommer att luta det litet grand åt *det här* hållet och en kommer att luta det åt *det där* hållet och så går det ut alltsammans. Men här kommer vi att försöka att ikväll säga Er vad jag har på hjärtat, ifråga om församlingen och dess — och dess plats och dess ställning. Och sedan, om vi blir färdiga i tid, skulle jag vilja tala till Er bara litet grand om Ordet, om det är all right. Bara liksom komma överens om det där, så att vi får vår förhandlingsdel, eller den delen, som jag skulle vilja tala med Er om, först. Och jag antar, att Ni kanske slipper ut i vanlig tid, omkring halv tio eller något sådant, som varena kväll. Nå, jag ska försöka att inte hålla Er alltför länge. I morgon är det lördag och det är en stor affärsdag, men nu måste vi få tag i våra livsmedel osv.

⁴ Jag vill offentligt säga det till broder Neville. Jag — jag vill nu säga det till var och en av Er, precis som om jag talade med Er privat, precis var och en. För Ni är en grupp, som är — som är . . . Jag tänker verkligen så, och tror och lär, att män, Gud har satt män till ledare för Sin Församling, Sitt folk. Förstår Ni? Och det är en . . . Som jag predikade nere hos broder Junie Jacksons igår kväll, om hur Gud befäste Sin — Sitt folk med Sitt Ord. Och det var en kvinna, som bröt igenom den gränsen och gav plats åt resonemang, och då det skedde, har Gud för alltid alltid bestämt det för Sina, för män att hålla Hans Församling befast med hjälp av Ordet.

⁵ Nu vill jag bara uppmuntra broder Neville litet grand och tala till honom privat. Jag märkte igår kväll, att andebedömningen träffade mig två eller tre gånger medan jag var i talarstolen. Och jag vände mig om, för jag försöker hålla mig så långt borta från den som jag kan, tills jag kommer underfund om, vad drömmen för inte så länge sedan, några veckor sedan, betydde för mig. Den hängde sig fast vid mig en lång tid. Jag berättade det här i församlingen, om någonting om Budskapet och — och andebedömning osv. Det kom bara inte, kom bara inte ut riktigt. Enligt min mening är den tiden förbi och — och jag kanske har fel i det. Men jag märkte, att — att broder Neville var liksom trött och upprörd.

⁶ Och ändå ville jag bara att Du ska veta, broder Neville, att Du bara kan vänta Dig det i den här gemenskapen. Har Du bara lagt märke till, vad Satan har försökt göra de sista få dagarna mot de predikanter, som har förenat sig med den här gemenskapen? Stanna bara i några minuter och fundera! Här sitter broder Crase, som sitter här ikväll, nästan dödad där uppe på vägen. Förstår Du? Och jag fick nästan huvudet bortskjutet med ett gevär, eller med en bössa. Förstår Du? Satan försöker ta oss. Och där kraschade Du raka vägen in och kunde ha dödat Dig själv och någon kvinna också. Förstår Du? Bara predikanterna, titta, bara den — den predikande gruppen. Förstår Du? Det är Satan och han försöker bli av med oss.

⁷ Nu inser vi, att vi inte har samlats här för att tala om något slags affärer. Vi är här för att samlas, för att tala om... Om Kristus och de ställningar vi ska hålla och vad vi ska göra i den nuvarande tiden.

Och jag — jag vill uppmuntra Dig, broder Neville. Var modig! Vad som än kommer, vad som går, vad som sker, låt bara ingenting belägra Dig! Stå bara där liksom en tidernas klippa, så kommer Gud att få allting att sluta all right. Han har bevisat det för Dig. Naturligtvis kunde det där ha upprört Dig, det kunde ha dödat den där kvinnan och det skulle ha varit i Ditt minne för resten av Dina dagar och det kunde ha varit en massa saker. Men Gud är fortfarande på Tronen. Han, Han låter de där sakerna ordna sig all right. Han kunde ha tagit oss också. Och, så Satan strider mot Församlingen.

⁸ Då jag nu la den där hörnstenen där den där morgonen, kände jag aldrig, att jag någonsin skulle bli pastor. Det var inte min kallelse från början. Och min första kallelse var att vara på evangelisationens fält. Det där var för många år sedan. Och jag började här borta i ett tält, precis på andra sidan gatan.

Och jag kommer ihåg broder Roy Davis där nere och då hans kyrka brann ner. Den där folkskaran var precis som kringspridda får utan herde, hade ingenstans att gå.

Och herr Hibstenberg var polischef då och han kallade ner mig dit. Han sa till mig: ”Vi är här för att hjälpa Dig.” Han sa: ”Jag är katolik själv, men”, sa han, ”de där människorna”, sa han, ”de har troligen inte kläder.” Det var under depressionens tid. Han sa: ”De går till andra församlingar och de känner sig utanför och de är bra människor. Jag känner många av dem.” Han sa: ”Billy, om Du vill starta en församling,” sa han, ”så vill jag, att Du ska veta, att vi står bakom Dig i vad som helst vi kan göra för att hjälpa Dig.” Och jag tackade honom för det.

⁹ Vi hade en insamlingsdag. Först bad vi och frågade Herren. Och folk kom till mig och ville bygga en kyrka, så man kunde ha någonstans att gå. Och vi bestämde oss för den här platsen och en kväll vid den här tiden eller litet längre fram här, i en hög med kanadabinka just här inne och vatten i det här diket och den hade bara varit som en avfallshög, liksom. Nåväl, Herren talade absolut till mig och sa: ”Bygg den just här!” Inte en penny i pengar och ibland oss hade vi ungefär – ungefär åttio cents eller en dollar. Och det där är, naturligtvis skulle man skratta åt det där nu, men broder, det där var en del pengar då.

¹⁰ Då någon granne lagade till en böngryta och de hämtade grannen, som inte hade fått någonting på två eller tre dagar, kom över och åt en del av den, det var hårda tider. En massa av de unga har aldrig sett det där, men det var hårda bud. Jag har sett den tiden, då man kunde skicka runt offerboxen genom den här församlingen två gånger, eller tre, och få trettio cent från en fullsatt kyrka, och få tigga om det. Det skulle... Man fick troligen trettio cent och hade fått en bra kollekt. Förstår Ni? Det var verkligen kärva bud.

¹¹ Och vi hade ingenting att bygga med, ändå var människornas åstundan att bygga en kyrka, så vi kunde ha någonstans att gå. För på den tiden... Budskapet, nåja, man tycker, att Det är illa omtyckt nu. Ni borde ha känt till Det då, då det inte fanns någon, och så det här vattendopet i Jesu Kristi Namn och de välsignelser, som vi tror på och står för.

¹² Så i mitt hjärta gav jag Gud ett löfte, att vi skulle stanna här och bygga tabernaklet. Den morgonen, då vi la hörnstenen, mötte Han mig där borta i en syn, omkring klockan åtta den morgonen, då jag satt där och tittade utöver, då solen kom upp, just ungefär vid den här tiden på året. Och Han hade sagt mig det, sedan Han hade mött mig där nere vid floden, med Det Där, då Herrens Ängel trädde fram i det där Ljuset. Jag såg det på avstånd. Det såg ut som en stjärna. Och Det kom raka vägen ner över där jag var och de där anmärkningsvärda Orden uttalades. Och då så, då bestämde jag mig för att få till en plats för människorna att dyrka Gud på.

¹³ Nu tänkte jag ju själv: ”Det där är inte för mig. Det är ingenting för mig.” Men ändå är vad som helst, som angår Gud,

en del av mig, om det än är . . . Vad som helst, som är — som är för Guds barn, det är för mig, antingen det är min plikt att göra *det här* eller göra *det där*. Det är min plikt att se efter Guds arvedel, var den än finns någonstans. Förstår Ni?

¹⁴ Precis som om man skulle säga: "Nåväl. min. . ." Som om man var en liten pojke som sa: "Min — min plikt är bara att hugga veden, inte att bära in den. Låt John bära in den! Jag bryr mig inte om, om snön faller på den, regnet. Låt honom gå ut och bära in den!" Nej, det är ens plikt som — som barn i det där hemmet, att se till att den där veden inte blir våt för ens mor. Förstår Ni? Bära in den.

¹⁵ Om de säger: "Nå, Frank skulle ha gått och hämtat vatten. Det är inte min sak." Men om Frank inte hämtade vattnet, är det Din sak att sköta om vattnet. Det är alltsammans. Det är nu precis så det fungerar.

Och det är så det fungerar i Guds familj också. Om en del av dem — en del av dem säger . . .

¹⁶ De andra sa för inte så länge sedan: "Sluta att predika så, som Du gör! Oj, kära hjärtanes, Du kommer att ruinera varenda vän Du har och allt sådant." Man sa: "Låt bli det där! Jag vet, att det är fel, men oj, det är inte vår sak."

Nåväl, vems sak är det då? Om det är fel, måste någon göra det, så låt oss bara göra det! Och det är så jag känner det för Församlingen.

¹⁷ Byggnadsprogrammen osv. har kommit, upp och ner, upp och ner, och det har varit för och emot i byggnaderna osv. Den ene ville ha det och den andre ville inte ha det och *det här, det där*. Man, man finner det vara så.

¹⁸ Man finner det där då man har att göra med predikanter, med affärsmän, med föreningar, överallt man far. Där man har en grupp människor, har man olika idéer. Och därför så måste man ha en person, som man har förtroende för och välja den personen. Alla arbetar med det där.

Precis som i armén, man måste ha en, som är general, det är högkvarteret. Kaptenen säger *så här*, han är den där gruppens kaptен, men sedan kan generalen ändra hans order.

Och Överbefälhavaren är naturligtvis Jesus Kristus, i församlingen. Och Hans predikanter är Hans kaptener över kompanierna, som — som representerar Honom här på jorden.

¹⁹ Och de har försökt många saker, det lilla tabernaklet här. Och till sist . . . Jag höll tyst om det, bara för att få se, sedan jag hade byggt det. Och sedan kallade Herren mig ut på fältet, för omkring femton, sexton år sedan och jag lämnade församlingen.

Men ändå kan jag bara inte koppla av det. Jag har alltid behållit mitt namn förbundet med det, så att jag skulle ha en rösträtt någon gång, om fel saker skulle komma igång här. Jag

skulle ha rätt att komma och — och stoppa det, för jag har svettats ut det i många år bakom den här talarstolen, sjutton år här inne, för att hålla saken i ordning. Då alla slags ismer och in och ut och alla slags kulter. Och eftersom det inte är knutet till något samfund, flög allting, som flög in, in *så här* och med Guds hjälp stod vi här med det oförfalskade Evangeliet och hon står fortfarande på samma sätt ikväll. Och så vi . . . Men det har varit gånger, då man har försökt sälja ut den här församlingen ur mitt inflytande och allting annat liknande. Om inte mitt namn hade varit förbundet med den där nere, å, den skulle säkert ha varit i en förfärlig knipa ikväll. Inte . . . Och det var inte jag, det var naturligtvis Gud, som gjorde det.

²⁰ Och så, som jag ser det nu, då man kommer in i den som den är och vi lever i en härlig tid, ligger det fortfarande i mitt intresse att säga någonting om den här församlingen, ser Ni, för den — den är en del av mig. Antingen jag är här eller inte är den ändå en del av mig. Och det är min plikt att se till den, så den fungerar rent, klart och så gott jag kan för Guds Rike.

²¹ Och jag är mycket tacksam att jag ser, att den nu för tiden har fått små satelliter, som jag är tacksam för. Broder Crase här, hans Sellersburg-grupp, och brodern där bak, som just har tagit broder Snellings plats i Utica och broder Ruddell här uppe och broder Junior Jackson och de där värdefulla pojarna, som är fina män, underbara gudsmän. De predikar det här Budskapet. Nu kan de ju, den ene kanske är av litet annorlunda mening om ett eller annat, det är bara mänskligt ibland predikantgruppen än så länge. Och om predikanterna har litet olika åsikt, kommer det inte att vara en skugga av olikhet i det.

Kanske den ene kan säga: "Jag tror, att Tusenårsriket ska komma och Jesus kommer att vara på en vit häst." Den andre säger: "Jag tror, att då Han kommer, kommer Han att komma på ett vitt moln." Nåja, så länge de tror, att Han kommer, är det huvudsaken, ser Ni, hur Han än kommer. Bara de tror, att Han kommer och gör sig redo för det. Och på så sätt . . .

²² Jag har försökt hitta nu. Och jag har studerat. Jag sa det ute inför församlingen. Jag har studerat den tidiga Församlingen. Och jag gav akt på sättet de där smorda männen förberedde Herrens Hus och ordningen för Herrens dyrkan i Huset och det tände mig riktigt riktigt ordentligt. Och jag predikade här för någon tid sedan och om ämnet i Joel 2: "Jag ska ge Er gottgörelse, säger Herren, för alla de år, som gräshopporna har ätit, och gräsbitarna och gräsätarna osv." Och jag började studera det där, om vad de där männen gjorde och hur de tog sig an Församlingen, som Gud hade gett dem att se till.

²³ Nu ska vi börja med den tidiga Församlingen och bara ta fram Den i omkring fem minuter nu, om vad de gjorde, och sedan kan jag visa Er den vision jag har för framtiden. I begynnelsen

nu invigdes Församlingen vid Pingsten. Och där föll Den Helige Ande över dem, där Jesus hade utvalt tolv. Och en av dem hade fallit och de hade valt Mattias att ta hans plats. Och Den Helige Ande väntade tills allt det här var i ordning, innan Den kom. De måste välja en att ta Judas ämbete, som föll genom överträdelse, för att uppfylla Skriften.

²⁴ Och jag tror att alla de här sakerna har en tid, då de dröjer sig kvar, väntar, men det är väntan på en tid, då Skriften går i uppfyllelse, tills allting blir rätt, allting i ordning, väntan. Många gånger blir vi tå- . . . otåliga, som ett barn. Vi sto . . . Får stora förväntningar och hoppar många gånger långt framåt och det där — det där hindrar bara verket, tills verket hinnes ikapp. Förstår Ni? Vi måste bara röra oss värdsamt, ha en avsikt i hjärtat, att Gud, om Han skulle vilja använda oss till *det-och-det*, men vänta tills Han ger öppningen, för Han måste gå före oss.

²⁵ Kommer Ni ihåg David, då han gick till strids den där kvällen? Han var uttröttad av den där striden och han låg under de där mullbärsträden tills han hörde Herren i mullret i löven, där Han gick före honom. Då gick han med tapperhet, för han visste, att Gud hade gått före honom.

Och om vi bara skulle göra det, bröder! Vi vet, att striden måste komma, men vi måste vänta, tills vi ser att Guds hand går före oss, för att bereda väg.

²⁶ Nu lägger jag märke till hur församlingarna, evangelisationen, började spridas ut överallt. Och så ska vi ta till exempel hur Paulus blev en stor missionär för vårt folk. Vi finner, att han for omkring varthelst Herren ledde honom och han grundade en församling. Och det var en ny Tro. Församlingarna på den tiden, som i Mindre Asien, genom hela Europa, de — de trodde inte på det där Budskapet. Och då han hade predikat Budskapet och många omvändes till Det, då fanns det ingen . . . Om han lämnade människorna i de omständigheterna, skulle de komma på avvägar, raka vägen tillbaka till sina hedniska gudar och till judendomen och vad det nu var, för människorna hade ingen, som undervisade dem. De — de omvända, de hade ingenstans att gå, så Paulus grundade församlingar i olika delar av landet.

²⁷ I var och en av de här församlingarna lämnade han någon, som var i ordning, en man som var pålitlig, en man som var känd som en pastor, herde. Rättare sagt sedan, då den här församlingen så hade blivit . . . Andra små församlingar kom ut ur den. Unga män och gamla män uppstod och det blev församlingar av det. Mannen, som var över den första församlingen kallades biskopen. Och de, som sedan gick ut ifrån honom, hans barn, kallades herdar eller pastorer. Och så kom den här gruppen av små församlingar allesammans tillbaka till den här biskopen.

²⁸ Likaså på Irenaeus tid, han fortsatte med samma sak. Martin fortsatte med samma sak. Polycarpus fortsatte med samma sak. Hela vägen fram genom tidsåldern hade de det där. Och Församlingens apostel, sedan, aposteln, det var Paulus. Och då Paulus gick bort, övertog Johannes Församlingen. Och då Johannes gick bort, övertog Polycarpus Den. Då Polycarpus gick bort, övertog Irenaeus Den. Och framöver, Martin osv.

Fortsatte bara så tills den Romersk-katolska kyrkan slog alltsammans i stycken och brände dem och skingrade dem. Och gräshopporna åt upp *det här* och gräsbitarna åt upp *det där*. Och-så-vidare åt upp *det där* och åt upp *det där*, tills de lämnade bara en stjälk kvar.

Men nu lovade Gud att återupprätta samma sak igen.

²⁹ Jag — jag tror verkligen, av hela mitt hjärta, att vi lever i den yttersta tiden. Jag tror, att det — det inte finns alltför mycket, som skulle kunna bryta det här, vad som helst . . . Och min tolkning av Skrifterna kan vara fel, att Jesus inte skulle kunna komma ikväll. Jag tror, att det lilla som finns kvar att gå i uppfyllelse skulle kunna gå i uppfyllelse innan dagen gryr i morgon och jag skulle förstå det. Och jag kanske har fel ifråga om den där uppfyllelsen, men det står för dörren. Jag tror det.

Och kom ihåg, Paulus trodde det. Johannes trodde det. Polycarpus trodde det. Irenaeus trodde det. Martin trodde det. Resten av dem trodde det, allesammans.

³⁰ Tänk om Gud skulle ha sagt till Johannes, uppenbararen: ”Nu kommer det att gå tvåtusen år innan min Tillkommelse.” Johannes skulle ha kommit tillbaka och sagt till Församlingen: ”Tja, jag tror vi lika gärna kan äta, dricka och vara glada, för det kommer att bli många generationer.” Förstår Ni? ”Jesus kommer inte förrän om tvåtusen år.” Förstår Ni? Så, ser Ni, Församlingen skulle ha varit vårdslös. Det skulle inte ha varit något ”på pricken”. Det skulle inte ha varit något väntande.

Och då allt kommer omkring är det ens förväntningar, om man avsomnar i den väkten, att man vaknar med samma förväntningar. För det kommer inte att hindra någonting. Man kommer att vara just där i tid i alla fall. Förstår Ni? Förstår Ni, vad jag menar?

³¹ Då nu — då den helige Martin vaknar upp i uppståndelsen, den helige Paulus, resten av dem, allesammans, kommer det att vara precis lika färskt, som om de var inne i striden, bara stred på, för de for raka vägen ner med samma förväntningar, då de väntade på Hans Tillkommelse. Och det ska komma ett Skri och upp kommer hela Församlingen. Förstår Ni? Det kommer att vara alltsammans. Så det har ingen betydelse. Förstår Ni?

³² Vi måste vänta Honom just nu. Till och med . . . Vi vet inte. Det — det skulle kunna vara möjligt, att det skulle kunna bli hundra år från nu. Det skulle kunna bli femhundra år, tusen

år, tiotusen år. Jag vet inte. Ingen vet. Men säg till exempel, att vi levde varenda dag, som om Han skulle komma den dagen! Förstår Ni? Om vi levde, som om Han skulle komma den här dagen, då vi vaknar, om vi avsomnar och vi vaknar i uppståndelsen, kommer det att vara precis lika färskt, som om vi just hade fallit i sömn, precis hade vaknat. ”Basunen ska ljuda, de döda i Kristus ska uppstå först, vi som lever och finns kvar ska tas upp tillsammans med dem för att möta Herren i luften.” Förstår Ni? Så det kommer att vara precis lika färskt.

³³ Men fram till den tiden nu, tills Han kommer, vill vi leva varenda dag, som om Han skulle komma nästa minut, för det kan vara slutet på ens liv i den minuten. Man vet inte, när man går. Det här kan vara några av våra sista andetag, vi har det i oss nu, så man vill leva, som om det är så.

³⁴ Men för att nu fortsätta vidare, måste vi sätta fotspår i tidens sand, som andra kan se. Om inte Paulus hade gått vidare som han gjorde, då skulle inte Johannes ha vetat, hur han skulle följa. Om inte Johannes hade gått vidare, då skulle inte Polycarpus ha vetat, hur han skulle följa. Om inte Polycarpus hade gått vidare, då skulle inte Irenaeus ha vetat, hur han skulle följa. Om inte Irenaeus hade gått vidare, då skulle inte Martin ha vetat, hur han skulle följa. Förstår Ni vad jag menar? Varenda en måste sätta fotspår i tidens sand.

³⁵ Nåväl, om jag trodde, att det fanns ett samfund eller någon annan grupp av troende, som hade någonting bättre, än det vi har här, bröder, skulle jag ha velat slå ihop den här lilla kroppen med den på en gång. Jag har väntat, jag har längtat, jag har haft förväntningar och trott, att någon stor en skulle komma en dag, eller kanske den store profeten, som jag säger ska komma, Elisa. Jag har kanske alltid trott och tänkt, att jag kanske skulle få leva för att se den dagen, då jag skulle kunna ändra mig, då jag skulle få se den personen komma in på scenen, då skulle jag kunna ta min lilla församling och säga: ”Bröder, *det här* är mannen vi har väntat på. *Den här* mannen, det är han.” Jag har väntat på det.

Och om det där faktiskt har skett, då väntar jag att få säga *här* uppifrån: ”Bröder, *det här* är den Ende.”, som kommer *härifrån*, ser Ni. Och jag — jag vill se församlingen hållas vid makt på det sättet.

³⁶ Jag måste ha trampat på någonting eller gjort någonting och satt en massa mer liv i den där saken. [Broder Branham justerar mikrofonen. — Utg.]

³⁷ Så nu skulle jag vilja säga det här, att det här nu är en grundad församling.

³⁸ Låt mig bara stanna igen, bara ett ögonblick! Då jag for till Bombay, jag räknar det som min underbaraste mötesserie på grund av de effekter den hade på människorna. Och jag. . . Om Afrika säger de, att trettiotusen kom till Kristus på en gång,

sedan var det hundrafemtio eller tvåhundra tusen, som kom till Kristus på en gång av den där halva miljonen där. Förstår Ni? Vad kunde jag göra? Där fanns ingenting. Kanske, eventuellt, säg att det var, säg bara, att det var hundra tusen av dem! Där fanns ingen församling, ingenting jag kunde göra. Där fanns ingen att ge till dem. Budskapet, som jag tror på, jag . . . Där fanns inte ens ett pingstsamfund, som ville samarbeta med mig. Och alla de där själarna drev troligen raka vägen tillbaka in i säker, jainer, buddhism, vad mer de nu kom ifrån. Ingenstans att sätta dem. Det där är nu en skam. Det är en vanära. Förstår Ni? För jag hade inget samarbete på grund av den ställning jag tar. Förstår Ni?

³⁹ Nåväl, i Afrika, dit for jag i regi av A.F. of M. och Afrikaans Faith Missions. Och då jag gjorde det, naturligtvis kan jag inte komma överens med dem. De, de döper folk i ett treenigt dop, tre gånger, med ansiktet framåt. Och en av dem döper tre gånger baklänges. En för en gud, Fadern, den andra för en annan gud, Sonen, den andra för en annan gud, Den Helige Ande. Och döper tre gånger för tre olika gudar, och allting sådant där. Och kanske mötesserien i Durban, som inte hade det rätt och människorna sågs spridda bland pingstvännernas riktningar osv., människorna visste inte, vad de skulle göra. De hade ingenstans att gå.

⁴⁰ Kanske, tänk om vi just hade haft en väckelseserie här, bröder! Låt mig lägga upp det så här! Tänk om vi just hade genomfört en stor serie väckelsemöten och Ni, bröder, just hade blivit omvända och det inte fanns någon församling av den här typen i landet, ingenstans, och jag hade varit evangelisten och nu far jag bort, Ni kanske aldrig får se mig igen! Vad skulle Ni göra? Ni skulle känna det som att Ni inte skulle veta, vad Ni skulle göra. Ni kan inte gå tillbaka till den där gölen igen. Ni kan inte gå tillbaka dit ner, och — och låta Era hustrur bära shorts och Era . . . Och till Era kortspelspartier och danser och sådana saker och någonsin känna Er nöjda igen.

Ni har kommit till Liv. Ni har höjt Er över det där. Ni har kommit fram till, i stället för att säga: "Det här är vår trosbekännelse.", säger Ni: "Det här är Guds Ord." Och Ni har kommit att leva av Detta, vad Det Här säger. Och inte vad . . .

Och Ni går ner dit och lyssnar till dem och hör dem gå ner och spela bingo och ha en dans och *det här, det där* och *det andra* och en liten predikan, som inte hade någonting i sig, om någon borgmästare eller någonting, som skulle väljas om eller något slags politisk affär och avsluta inom tio eller femton minuter, efter att Ni hade suttit här dag efter dag och Ordets stora gastronomiska fester osv. Ni skulle inte veta, vad Ni skulle göra.

Ni skulle vara så nedtyngda av det, att en del av Er lekmän skulle känna för att starta en församling och börja predika

Det själv, för Era hjärtan skulle brinna för Guds Ord och Ni skulle tycka synd om människorna, som kände det på samma sätt, som Ni gjorde. Är nu inte det riktigt? [Bröderna säger: "Amen!"— Utg.]

⁴¹ Fastän Ni visste, att Jesus skulle komma, trodde Han skulle komma imorgon, skulle Ni ändå vilja göra någonting idag för att de där människorna, som är medborgare i Guds Rike, skulle komma tillsammans. Ni vill ha gemenskap med dem. Det är riktigt. Så, om det är så . . .

⁴² Nu tror jag av hela mitt hjärta, att Herren har hjälpt mig och har använt mig till att gå i spetsen för en stor väckelse, en av de största som någonsin har träffat världen sedan den första tiden, över hela världen. Vi vet det. Det är riktigt. Den var alldeles förbi vid den tiden och — och Han mötte mig där nere vid floden och sa till mig, att Budskapet, som jag hade, skulle gå före Kristi andra Tillkommelse. Och jag antar, att det inte finns någon här ikväll, som var där nere den dagen. Det var för omkring trettiotvå år sedan, då det där Ljusets uppenbarade Sig och jag stod där och tittade rakt på Det. Hundratals människor stod och såg på Det. Det kom raka vägen ner och den där Rösten talade.

⁴³ Åratal senare, tar kameran underligt nog samma bild, ser ut som samma sak, precis exakt som jag sa till Er, nere vid floden. Nu kan jag missta mig ifråga om en massa saker, bröder, men jag vill inte vara någon hycklare. Jag vill vara ärlig och hederlig mot Er.

⁴⁴ Och så en annan sak, om jag hade farit bort, vad då? Vi skulle — vi skulle aldrig ha byggt en kyrka här så där. Det är svårt att säga, vad vi skulle ha haft, ser Ni, om jag bara hade gått vidare. Men Himmelens Gud la på mitt hjärta att bygga den här kyrkan här. Och då Han sedan kallade mig ut i evangelisering . . . Vi har haft pastor efter pastor osv. men nu har vi en — en kär broder här, som har Tron, tror på Budskapet. Vi har andra bröder här ute, som tror på Budskapet. Att ha . . .

⁴⁵ Är jag för högljudd, broder Beeler? [Broder Beeler säger: "Litet grand." — Utg.] All right, låt oss se! ["Nej, fortsatt!"] Ja. Hade . . .

Vi har — vi har materialet.

⁴⁶ Och nu säger man: "Tja, broder Branham, om de inte vill höra Himmelens store Guds tecken och under, hur ska vi kunna göra det?" Nåväl nu, tänk om den helige Paulus skulle ha haft samma idé! Förstår Ni? Vad? Men det hade han inte. De där biskoparna förblev precis lika trogna mot Budskapet. Och de . . . Och Paulus, allt som oftast, då han hade gått sin rond . . . Ni har läst Bibeln, hur han kom tillbaka och besökte de där församlingarna, talade med pastorerna och med biskoparna osv. och fick bistånd av människorna och — och hade, å, bara en härlig tid av gemenskap,

liksom en väckelseserie eller stort jubileum. Och Den Helige Ande föll över dem och det kom budskap.

47 Titta, då han for dit ner till Filippus, till och med hans döttrar profeterade. Och sa: "Det är kedjor och fängelse, som väntar på — på vår broder, då han kommer dit upp." Han hann inte längre än ut på gården och här kom Agabus, en profet, gående ner, tittade tvärsöver gatan. Och hade aldrig sett Paulus tidigare, övertillsyningsmannen för hela den här gruppen av församlingar över hela Asien. Och han gick dit bort och drog bandet, som han hade sina kläder bundna med, från hans sida, band hans händer och sa: "SÅ SÄGER HERREN, kedjor och fängelser väntar på den, som bar detta där uppe." Förstår Ni? Profeterade.

48 Paulus sa: "Jag vet det. Jag vet det. Men krossa inte mitt hjärta nu! Låt mig avsluta min vandring!" Han var trött. Han var slut. Och han gick vidare och lämnade sitt ämbete åt Timoteus.

49 Nu måste vi tänka på unga människor. Vi har barn. De flesta av oss människor här, gifta män, har barn. Nå, hur ska det bli med dem som kommer efter? Förstår Ni?

50 Liksom jag brukade bråka där nere om dem, som kastade de där kastnäten på floden och drog upp de där abborrharna och dryckerna, drinkarna osv. Jag har sett dem i högar lika höga som det här taket här, stora, fina abborrar, som låg där. Stanken låg över hela floden. Jag gick ner i egenskap av viltvårdare för att få dem att stoppa det. Jag fick ett brev: "Låt dem vara! Vad ska man göra? Det tillhör Kentucky." Nu kan ju inte Kentucky-vårdaren komma över hit, för då är han utanför sitt territorium. Indiana-vårdaren har ingen talan, för vattnet tillhör Kentucky. Var så god! Ingenting kan göras.

51 Jag sa: "Jag har en pojke på tillväxt, som skulle tycka om att fiska. Å, de skulle sätta hans bild i tidningen om han fångade en småfisk om tjugo år från nu, om man låter det där fortsätta så där, de där näten, fällorna, allting annat." Och det håller praktiskt taget på att bli så just nu. Förstår Ni? Vad är det för fel? Man måste tänka på dem, som kommer efter.

52 Så vi måste tänka på de andra, som kommer efter oss, de här unga människorna osv. och en plats för våra barn. Våra döttrar, vi vill inte ha dem ute i världen, i de där sakerna så där. Vi vill ha de där flickorna uppfostrade som sina mödrar. Och vi måste förbereda oss för det. Och om det inte blir någon morgondag, så vet vi inte det. Om det inte blir någon morgondag, har vi inte gjort någonting annat än att ha skött Mästarens angelägenheter och blivit funna på vår plikts post, då Han verkligen kommer. Förstår Ni?

53 Så jag skulle föreslå detta. Jag gjorde det för broder Neville. Låt oss fortsätta med det här, precis som vi har gjort! Låt oss låta det vara precis som det är!

Jag är tacksam för de här unga predikanterna. Ser Ni, på Domens Dag kommer det faktiskt inte att finnas någon ursäkt för hela de här dalarna här, för vi har små församlingar, som ligger överallt här ute, utposter, lyssnarposter, som väntar.

⁵⁴ Igår kväll var jag i broderns församling och frågade, om alla där inne var förskansade bakom Ordet. Och varenda hand gick upp. Det fick mig nu att känna mig nöjd. Förstår Ni?

⁵⁵ Vad jag nu skulle tänka, skulle vara det här, bröder, att liksom i församlingen här nu. Jag . . . Min verksamhet har, så långt jag förstår, fyra saker, som kan göras. Och det kanske inte är fyra heller, men det är de enda utsikter jag kan tänka mig, om Den, som talade till mig där nere vid floden, om det här är allt, som var kvar för Hednaförsamlingen.

För vi inser, att i Uppenbarelseboken är det bara ett, två, tre kapitel om Församlingen. Församlingen far upp i 4:e kapitlet. Den kommer inte tillbaka mer förrän i 19:e kapitlet, det är efter Vedermodans Period, då Gud kallar ut Judarna. Det är riktigt.

⁵⁶ Och liksom Enok, han for upp, innan en enda droppe regn någonsin träffade jorden. Han var borta, sedan satte vedermodan in. Förstår Ni? Noa var i arken, innan någon vedermoda satte in. Lot var ute ur Sodom, innan någon vedermoda satte in. Förstår Ni? Och Församlingen kommer att vara borta, före någon Vedermodans Period.

⁵⁷ Under Vedermodan, nu, kommer det där att vara: den sovande jungfrun kommer att jagas ner av draken och han sprutar *vatten* ur sin mun, vilket betyder: ”massor och folk”, arméer, som kommer att uppsöka och ta den här kvinnan, kvarlevan av hennes säd, och kommer att döda henne. Det där kommer nu att vara i Vedermodans Period.

Men Församlingen kommer att fara hem. Om nu — om det där äger, skulle äga rum imorgon, skulle det inte hindra oss från att bara fortsätta idag. Låt oss räkna med idag!

⁵⁸ Det jag nu tänker, där nere, om den där Ängeln, som sa de där orden till mig, sa: ”Liksom Johannes Döparen sändes för att gå före Kristi första Tillkommelse”, ser Ni, ”ska Ditt Budskap . . .” Jag skulle ta det här Budskapet och ”Det skulle gå före Kristi andra Tillkommelse.” Nåväl, om Det Här har varit Det, då är vi riktigt, riktigt nära, bröder, för Budskapets tid och Ljus har mer eller mindre tagit slut.

⁵⁹ La Ni märke till då Pingsten föll och de där bröderna fylldes med Den Helige Ande vid Pingsten? Det tog knappast någon tid, förrän Budskapet hade börjat dämpas och de började sätta upp församlingar för att hålla fortet för Kristus, då de väntade, att Han skulle komma. Nåväl, det är samma sak, som äger rum idag, om Skriften är sann: ”Jag ska ge Er gottgörelse, säger Herren, för alla de år, som gräshopporna och gräsbitarna har ätit.” Om nu det där är det, om det där är Budskapet, och Gud förlåte mig, jag —

jag vet faktiskt inte. Om det där är det, då är tiden verkligen nästan inne, för Budskapet är slut.

⁶⁰ Och här om natten drömde jag, att jag for för att uppenbara hjärtanas tankar där en stor skara av mina vänner hade samlats, tusentals av dem i ett möte. Det var en man, som kom och hämtade mig. Och Billy kommer vanligen och hämtar mig, för man ska inte tala med mig. Och den här mannen bara pratade på. Och innan jag kom dit bort, hade all smörjelsen för det gått ifrån mig. Och då sa jag: ”Nåja, jag ska bara fara dit bort och — och predika Budskapet och säga till de där människorna: ’Håll inte på med de där samfunden!’ osv. och ’Kom ut, *så här!*’” Och då jag kom till plattformen, hade det lämnat mig.

⁶¹ Jag vet inte, vad det betyder men jag fortsätter bara. Jag vet bara inte. Det skulle kunna vara slutet på min väg. Det skulle kunna vara Herrens Tillkommelse. Det skulle kunna vara tidens växling. Det skulle kunna vara tillkommelsen av den där mäktige, om det ska vara en till, vid sidan av det, som redan har kommit. Det skulle kunna vara det. Alla de där sakerna vi skulle vara tvungna att dra oss bort ifrån, skulle det vara. Och då jag står här ikväll inför Gud och Er bröder, jag vet inte. Jag skulle inte kunna tala om det för Er. Om jag gjorde det, skulle jag tala om det för Er, annars skulle jag inte nämna det, ta upp någonting på det här viset. Om jag inte visste hur . . . Om jag visste, hur det hela skulle gå, skulle jag — jag skulle säga det, men jag vet inte. Jag kan inte säga det. Just nu far jag till möten utan ett enda dugg ledning. Jag far för att jag inte vill sitta där uppe. Jag — jag — jag tycker om att komma ut i skogen liksom vem som helst. Om jag har fel i det här, Gud förlåte mig.

⁶² Det är tre saker, som skulle kunna hända mig. Antingen är det slutet på min väg, så låt då denne andre komma! Jag har banat vägen för honom, så han kan ta över, för kom ihåg, den som kommer för att predika kommer att vara på Ordet: ”Återupprätta barnens Tro tillbaka till fädernas.” Det skulle kunna vara slutet på min väg. Det skulle kunna vara, att Han växlar tillbaka mitt ämbete till evangelisering, utomlands. Eller så kan det vara, att Han inte kommer att kalla mig som evangelist längre och Han tar mig ut i vildmarken någonstans för att smörja mig, för att sända ut mig som den, som har utlovats komma, tänker jag. Det skulle kunna vara vilken som helst av de där sakerna.

⁶³ Jag kan inte fortsätta liksom jag har gjort. För jag är . . . Människorna har trott på mig. Jag — jag måste säga det här. Jag säger det inför människor. Människorna betraktar mig många gånger som att jag är profet. Jag betraktar inte mig själv så. Nej, sir. Det gör jag inte. Jag har . . . Jag säger inte det där för att vara ödmjuk. Jag säger det för att vara sanningsenlig. Jag anser mig inte vara en Herrens profet. Jag — jag har inte den äran.

⁶⁴ Jag tror, att Herren har använt mig, i små speciella saker, för att kanske hjälpa till att lägga en grund för en profet, som ska komma. Men en profet arbetar inte liksom jag arbetar. Nu vet Ni det. En profet är inte evangelist och en evangelist är inte profet. En pastor är inte evangelist och en evangelist är inte pastor. ”Utan Gud har i Församlingen satt, först apostlar, sedan profeter, sedan lärare, sedan pastorer.”, osv. Gud satte dem i Församlingen och Gud gav dem ett ämbete.

⁶⁵ Men den morgonen, då jag la den där hörnstenen! På grund av, om Ni nu är andliga, får Ni tag i det. På grund av människornas rop! Om Ni kunde bryta ut det där eller ta boken och läsa det, står det: ”Gör en evangelists arbete!” Kallade mig inte till att vara evangelist utan sa: ”Gör en evangelists arbete, för den tiden ska komma, då de inte kommer att tåla den sunnda Lärnan utan kommer att hoppa lärare åt sig, allt eftersom det kliar dem i öronen och kommer att vända sig från Sanningen till fabler.” Förstår Ni? Citerade det där Skriftstället och talade om för mig, var jag skulle finna Det. Sa det tre gånger. Och jag hämtade Bibeln och slog upp där Han visade mig och där var det. Och så känner Ni till de två ämbaren, pingstriktningarna Oneness och Assemblies. Jag korsade dem aldrig. Jag planterade deras egna träd precis där de var, för jag tycker, att de har fel båda två. Men utanför det var jag vid korset, vid skörden.

⁶⁶ Gud respekterar vem som helst, som är uppriktig. Petrus sa det. Han insåg, att Gud inte har anseende till personen, då Han kallar alla nationer, då han var i Kornelius' hus, då de fick Den Helige Ande liksom de fick i begynnelsen. Förstår Ni? Gud har inte anseende till personen. Vi ser en djupt uppriktig person, han kan ha riktigt fel. Men om han är uppriktig, kommer Gud att leda honom till Ljuset, någonstans. Han kommer att komma fram till Det, för Gud är tvungen att göra det.

⁶⁷ Och vi tänker på Herrens Tillkommelse som någonting så väldigt, och Budskapet, så långt det nu har gått. Kom ihåg, att det är en förutbestämd grupp, som ska vara här, då Herren kommer tillbaka, och det är kanske inte mer än ett dussin! Förstår Ni? Vi vet inte. Det kan vara hundra miljoner, kan vara tiotusen. Men om . . . De förutbestämda kommer att höra Budskapet och tro Det, om Det är Budskapet, som Gud har sänt, vilket vi tror, att det är.

⁶⁸ Så är vi då här, nu, precis här framme vid tidens ände. Så om Gud verkligen kallade mig . . . Lyssna nu, det här kommer inte att upprepas! Om Han verkligen kallade mig till att vara Hans profet, så sköter jag förvisso inte en sådans ämbete. Profeter evangeliserar inte. En profet gömmer sig, i vildmarken ensam med Gud, tills han får exakt, direkt vad Gud vill, att han ska göra. Och han klampar raka vägen ut och bär fram sitt Budskap och tillbaka till vildmarken igen går han. Han är inte evangelist och håller mötesserier och får samarbete och allt det där, liksom

evangelisterna gör. Han undervisar inte som evangelisterna. Han har SÅ SÄGER HERREN och det är det och det är alltsammans. Han bär fram det, kastar ut det och låter småbitarna falla var de vill och sedan försvinner han igen. Ingen vet, var han är. Han är isolerad, någonsans.

⁶⁹ Nu kan jag inte, eller om Han har kallat mig att vara det där, kan jag inte vara evangelist. Och om Han har kallat mig att vara evangelist, kan jag inte vara profet. Får Ni nu tag i, vad jag menar? Jag vet inte, vad jag ska göra. Jag har gjort det, vördnadsfullt, då Han sa till mig, först att hålla människornas hand och be för dem, sedan få veta deras hjärtans hemligheter, alla de där olika sakerna. Och bröder, det där är ofelbart. Ni vet, att det där är Sanningen. Varenda en av Er vet det. Förstår Ni?

Och hur Han sa till mig, att Det skulle skilla över hela jorden, och det har det gjort, precis exakt! Varenda nation under himlen har hört Det, överallt, tidningar, inspelningar på band, överallt. Jag vet inte, hur Det någonsin har kunnat göra det. Men från hela världen kommer det brev och nerifrån Thailand och hottentotterna där borta. Hur har inte missionärer samlats där borta med de där banden och gett den där tolkningen av Ordet! Och nu hör vi från hela världen, ser Ni, världen runt. Nu är de, Församlingen, förutbestämda universellt, överallt. "Vara två i sängen, två på åkern", ser Ni, ta en och lämna en.

⁷⁰ Så nu har jag gjort en evangelists arbete. Och här är min vädjan. Om det där behagar Gud och jag har gjort arbetet all right, då jag litar på att jag har behagat Honom och ber om förlåtelse för alla mina misstag, så kanske Han kallar mig från evangelisationsfältet till att vara Hans profet. Så om det är så, kommer jag att lämna evangelisationen. Men om Han kallar mig att vara profet, kan jag inte vara evangelist. Om jag ska vara evangelist, kan jag inte vara profet.

Jag blandar de två ämbetena. Det är det jag alltid har gjort väsen av. Att stå på plattformen, det har aldrig varit bra, framgångsrikt. Gud har använt det, men jag har aldrig trott, att det var Hans direkta vilja. Det har varit Hans tillåtande vilja. Då man står på plattformen, slår en eller två visioner ut en, nästan. Förstår Ni? Och om man så säger till *den här* personen, hur han ska få ordning på sig och vad han ska göra, och nästa person, som står där, han väntar sig då samma sak. Och man kan inte tala om det för honom, med mindre Någonting säger till en att säga till honom. Och då känner de andra människorna det, som om man vore en förrädare eller avfälling eller — eller en demon eller någonting, för att man inte talar om för dem det de vill veta. Ser Ni, det är inte ämbetet, sättet en profet arbetar på.

⁷¹ En profet stannar *här* borta, tills han klampar raka vägen in på sjukhuset, eller vart han nu går, med SÅ SÄGER HERREN och säger det och klampar tillbaka ut igen. Han är ingen

evangelist alls. Han håller inte mötesserier och diskuterar saker. Han har Herrens Ord till vem han än blir sänd till.

⁷² Om han skickas till Vita Huset, klampar han raka vägen fram till Vita Husets framsida, säger: "SÅ SÄGER HERREN." Om det är till statens guvernör, vem det än är, är det SÅ SÄGER HERREN. Han larvar inte omkring med en grupp församlingar och försöker få dem att komma in och ta emot Ordet och predikar de här sakerna liksom evangelister. Han är ingen evangelist.

⁷³ Så, ser Ni bröder, det är orsaken till, att jag inte kallar mig för profet. Jag är inte ens i en sådans ämbete. Förstår Ni? Förstår Ni nu, vad jag menar?

Nu skulle det finnas en massa att fortsätta med en lång stund, men jag hoppas att inte ta alltför mycket av Er tid, förrän jag får med ett litet stycke av det här Ordet, som jag vill läsa ikväll.

⁷⁴ Här är nu vad jag gör. Jag har aldrig känt, att jag skulle bo i Indiana. Jag är en — jag är en luffare. Jag . . . Jag far till ett ställe, jag tänker: "Jag ska fara *hit* bort, jag ska slå mig ner här. Här är det." Jag kan inte göra det. Då jag far någon annanstans, tänker jag: "Jag ska fara *hit*." Då jag gör det . . .

Min hustru kallar mig . . . Vad är det där för sång de sjunger om? *Rastlösa vindar*. Ni har hört den, antar jag. Nästan allesammans av Er hör dem sjunga. Ja, det är det hon kallar mig: "Rastlösa vindar."

Ungefär då jag kommer hit, tänker jag: "Gosse, jag måste bara komma hem. Jag måste träffa hustrun och barnen. Jag bara måste gå till kyrkan en gång till och predika." Jag kommer hit och kommer ner och predikar en gång. Kysser min hustru och kramar alla barnen. Kommer ut på gården för att klippa gräset och ett flygplan far över. Jag stannar, torkar svetten från mitt ansikte, och jag vill följa med det. Någon annanstans jag måste fara. Nåväl, jag tycker jag måste fara *dit* ner. Och jag — jag far dit ner och jag predikar där ett tag. Ser mig omkring, där far ett annat ett över. Jag måste följa med det. Ser Ni, det finns ingen slå-mig-ner-plats för mig. Jag kan bara inte göra det. Jag är rastlös, ombytlig, plats till plats, någonting. Jag kan inte hjälpa det. Det är någonting i mig. Och jag vet, att jag måste göra det.

⁷⁵ I församlingen nu, i dess nuvarande ställning, jag skulle känna mig ryslig om jag gick bort härifrån. Och tänk på alla Er män, som sitter här, som jag tror, att jag ska tillbringa en Ewigheit med borta i Härlighetens Land. Vi har fina män, fint material, solida, sunda människor. Alldeles nyligen var det en väckelse, som bröt ut ibland människorna i församlingen här. Anden kom ibland dem, började ge gåvor. Jag gav akt på det, för att se, om det skulle övergå till fanatism. Varenda gång det började gå åt det hållet, stoppade Den Helige Ande det och förde det tillbaka *hit*. Jag tänkte: "Prisad vare Herren!" Förstår Ni? Ni håller stånd där. Det är fint. Förstår Ni?

76 Det mina tankar nu är, är det här, är om det skulle kunna vara möjligt, att då jag börjar fara någon annanstans. . . Jag vet inte vart jag ska fara. Men jag kan inte sitta still. Jag kommer inte att stanna här. Jag kan bara inte göra det. Jag måste flytta någonstans. Och jag kommer troligen inte att stanna här mer än några dagar, flyttar någon annanstans. Jag måste fara någonstans. Jag vet inte, vart jag far. Abraham visste heller inte, vart han skulle fara. Han bara gick över floden och satte igång. Det var allt.

77 Jag känner att det vi borde göra här för närvarande, jag tror, att vi behöver en kyrka. Jag tror — jag tror att Guds hus. . . Man säger: ”Tja, hur så, lägga alla de där pengarna på den, om Herren kommer att komma?” Nåja, vad gör det för nytta att behålla pengarna, om Herren kommer? Förstår Ni? Och om människorna öronmärkte pengarna för kyrkan med hundra procent i en omröstning, som jag ordnade här den där kvällen, är det vår plikt att bygga kyrkan. Så bygg den! Jag skulle säga: ”Bygg den! Jajamensan.”

78 Jag har aldrig sagt det här tidigare, men jag vill göra det inför Er män. Ville inte ha kvinnorna här, för en lutar *häråt* och *däråt*. Nu försöker jag tala om för Er orsaken till, att jag vill göra det. Jag tycker, om Herren kommer nästa vecka, så låt oss börja med kyrkan den här veckan! Visst. Låt oss visa Honom! Låt oss stå på vår plikts post! Ja, sir. Och om vi då. . . Då kyrkan är uppbyggd.

79 Varför? Säg att Han. . . Tänk om Han dröjer tio år från nu! Tänk om Han dröjer tjugo år! Eller tänk om Han dröjer hundra år! Vad det än blir, när Han kommer, det spelar ingen roll. Vi vet, att Han kommer att komma och hämta oss före den tiden, för vi kan inte leva så länge, hundra år till. Han kommer att komma och hämta oss, men vi måste lämna efter oss någonting. Och jag har tänkt så här. Varför inte då låta församlingens styrelse här, som jag talar till nu, bygga den där kyrkan? Sätt upp den här! Gör den trevlig och till en trevlig plats, dit människorna kan komma!

80 Jag skulle föreslå, att broder Neville ska vara församlingens pastor så länge församlingen vill att han ska vara pastor. Det är församlingens val. Så länge han håller sig på denna plikts post och håller fast vid Tron, vill komma, känner Herrens ledning, då är Herrens ledning att han ska bli kvar, om församlingen röstar för samma sak.

81 Så skulle jag säga om varenda en av de här männen här ute, de här andra männen, som broder Crase och broder Junior, allesammans, så länge de känner att det är deras plikt på den posten och de är anknutna hit. Ni kan inte gå ner och ha möte hos metodisterna. Ni har ingen gemenskap med dem. Baptisterna, om Ni går och talar om tungotal och dopet i Jesu Namn, sparkar de ut Er *så där* kvickt. [Broder Branham knäpper med fingrarna. — Utg.] Det är riktigt. Om Ni håller till där, skulle Ni

vara som en duva ibland en hop kråkor. Ni skulle inte ha någon gemenskap alls. Ni skulle dö. Jag gör inte narr av metodisterna och baptisterna nu. Kom ihåg det! Jag säger inte så. Jag gör bara en jämförelse. Där finns många av de där metodisterna och baptisterna, som är goda människor, gudfruktiga människor. Utan jag talar om gemenskapen.

Där är broder vad-han-nu-heter där bak ikväll, evangelisten, som sitter där bak, broder J. T. Parnell. Broder Beeler. Tror den här brodern, som sitter här. En del av . . . Många av Er här är gudsmän, en kallelse i Ert liv. Ni kan göra någonting. Sitt inte bara där! Låt oss göra någonting! Om Du inte får mer än en själ frälst, få då denne ende frälst! Vända en av oss.

⁸² Nu tänker jag på den här församlingen, om Ni män skulle, då Ni bygger den här kyrkan, liksom göra den här till Ert högkvarter, och liksom låta broder Neville här vara senior-äldste ibland Er. Förstår Ni? Och ibland, då Ni får en fråga, som Ni inte kan diskutera ut med Er församling där ute, så ta den med in hit till broder Neville, och så diskuterar Ni den alla tillsammans. Om Ni inte kan komma fram till något avgörande, så kommer jag förbi ganska snart, så kommer vi alla tillsammans om den.

⁸³ Och — och så, där inne, öva i Era egna grupper upp andra predikanter, män som Ni ser, att de har en kallelse att predika i sina liv! Öva de där unga männen! Ta dem med hit in till den äldste! Sitt allesammans i ett predikantmöte och undervisa där om Guds djupare ting! Gå inte för långt! Behåll någon, som Ni kan ha förtroende för, som ett — ett slags ledare för Er! Och ibland, då, om Ni inte ser det precis exakt som han gör, går, är det all right. Ni är i Tron i alla fall. Fortsätt bara! Kanske då vi sedan kommer tillsammans, allesammans, så ska vi be. Guds urskiljningsförmåga kommer ner och Han kommer att ge det precis exakt vad det är, ser Ni, och låta oss veta precis hur vi ska göra det.

⁸⁴ Och så där kan församlingar gå och lyssna och öva upp en grupp män. Och om jag är i evangelist-arbete någonstans, finns det ställen jag kan placera dem över hela världen.

⁸⁵ Tänk om jag vore i Indien, för tillbaka till Indien! Där skulle jag säga till de där människorna, skulle kanske ha tusentals av dem. Stannar där en vecka eller två och de ser ämbetet. De älskar det. De tror, att det är Sanningen. De kommer ut ur hedendomen. Där har jag . . . Och kanske i två eller tre veckor.

Då jag var där borta i två kvällar och kanske hundra tusen omvände sig till Kristus, ingenstans att gå. Nästa dag ta ett flygplan och ge sig iväg tillbaka till Rom, sedan till Förenta Staterna. Lämna dem precis som får, utsatta bland ulvar.

Tänk om jag hade haft en grupp män, unga män, övade i Budskapet, ser Ni, så jag hade kunnat säga: "Vänta nu en minut! Innan jag far härifrån, ska vi ställa de här församlingarna i

ordning. Jag ska ha en man. Jag har redan telegraferat till dem. De har pengarna. De är på väg hit just nu för att överta det här, en bra man. Det är två eller tre unga män tillsammans med honom, som kommer att vara hans medhjälpare och assistenter.”!

⁸⁶ Och en församling med den här Tron kan upprättas där, som kommer att vara en utpost i Indien, utpost i Tyskland, utpost i Schweiz. Å, just nu skulle vi ha haft dem överallt i de nationer, där jag har varit. Och Budskapet sedan, därifrån kommer en till, från en till kommer en till. Förstår Ni, vad jag menar? [Bröderna säger: ”Amen.” — Utg.]

⁸⁷ I morgon kväll, nu, eller i övermorgon kväll ska Ni få se Mattsson-Boze komma ner hit, vilken är min vän. Ni ska få se, vad bara en enda liten ofärdig svensk gjorde där borta i Tanganyika. Han gick in där. Och nu är Mattsson-Boze en fin man, men han tror inte på den Tro, som vi tror på.

⁸⁸ Jag har tagit med honom ut och tog honom och bara band honom vid ett sådant ställe i Skriften. Jag sa: ”Mattsson, Du är min vän. Nu ska Du inte hoppa eller springa. Vi ska bara stå här, hålla varandras händer som kristna bröder och prata.” Förstår Ni?

⁸⁹ Och la ut Budskapet rätt framför honom och han bara stod där. Han sa: ”Broder Branham, Du — Du har säkert rätt.”

⁹⁰ Jag sa: ”Nu, Mattsson, tror Du inte på det där, annars skulle Du ta emot Det.”

⁹¹ ”Tja, broder Branham, jag — jag tror, att det Du säger är Sanningen.”

⁹² ”Varför tar Du då inte emot Det?” Förstår Ni? Brände bara fast det för honom. Och han — han, så fort han kommer iväg, är han borta. Förstår Ni?

⁹³ Men titta bara, vad den mannen gjorde i sin mission där borta, bara en enda man! För han kunde skicka bud ända tillbaka till Chicago och hämta Burton och resten av dem, skicka över dem dit, så där, och sätta igång arbetena. Så att nu håller de på att komma upp i tiotusentals, från en enda liten väckelse. Inte en man med gåvor, bara en man, som hade mod nog att fara dit och börja.

Vad skulle ha kunnat göras under Det Här? Kunde ha räknats i miljoner. Visst. Vi har förlorat den tiden. Det är vad mitt förslag skulle vara.

⁹⁴ Kom nu ihåg, då Ni gör det här, kommer Ni att finna, att det kan vara gånger, då Du kommer att ha en annan åsikt än broder *Den-och-den*. Ni kommer att ha olika åsikter här borta. Och kom ihåg, så länge som Du kommer till den pricken och Du säger: ”Nja, för att han inte tror Det precis som jag, kommer jag inte att. . .”, då är det något fel med Dig. Det är inte fel på den

andre. Det är något fel på Dig. Då bröder, som försöker hålla samman.

⁹⁵ Det är en sak, vi Branhams, det finns nio av oss och vi bråkade som knähundar. Men då allt kom omkring, då vi hade bråkat färdigt, var vi fortfarande Branhams. Den ene visste, att den andre var en Branham. Jag visste, att han var en Branham. Han visste, att jag var en Branham. Förstår Ni? Men vi bråkade. Ni gör det i er familj, men de är ändå Dina bröder.

Det är så det är. Vi kan ha olika åsikter, det är all right, men vi är ändå ett. Vi är ett i Kristus. Vi tror på det här Budskapet och låt oss stå fast vid Det!

⁹⁶ Och jag tror, att det är det vi ska göra, fortsätta att gå vidare tills Jesus kommer. Och det var det jag ville säga på det viset. Och jag tror, att om Ni skulle ha liksom . . .

⁹⁷ Ser Ni, man måste vara entusiastisk för Det. Om man inte är entusiastisk, då är det något fel. Det är något fel. Man får bara inte säga: "Tja, förra månaden var jag ganska mycket entusiastisk, men jag vet inte." Ser Ni, då är det något fel någonstans. Man måste vara entusiastisk hela tiden, ser Ni, och bara fortsätta slåss. Det är djävulen, som försöker få tag i en.

Liksom jag alltid har tyckt om vår förra president, Mr. Eisenhower. Jag beundrade general Eisenhower mycket. Han sa: "Då vi var i strid", sa han, "var det många gånger vi tog upp en patron och satte den i geväret och spände hanen på det och tryckte av, och den klickade. Den small inte." Han sa: "Vi gav oss inte." Han sa: "Vi kanske hade satt in en till och den klickade också." Han sa: "Vi gav inte upp." Han sa: "Vi fortsatte att klicka tills en brann av."

⁹⁸ Så ska det vara. Det är så man vinner kriget. Fortsätt att försöka! Sätt i patronen och tryck av! Du har ett syfte, ett mål att träffa. Och om den inte smäller, så ta ut den och sätt i en ny och försök igen! Sätt i den och försök igen, tills en smäller! Det finns en av dem där inne, som det är liv i och en av dem kommer att brinna av. Men det är så vi måste göra. Bara fortsätta att fyra av, fyra av, tills någonting händer.

⁹⁹ Vad gör jag? Jag fyrar av nu. Jag far ut hit, vet inte ens . . . Utan någon ledning.

Ett ansvar! Miljontals människor ser på en: "Vad kommer Du att göra? Vad är nästa drag?" En del tror, att jag är död. En del tror *det här*. Till och med den där bössan, som brann av här om dagen, man sa att jag försökte begå självmord. Allting, ser Ni, ute över hela landet och allting. Förstår Ni? Men man har allt det där att kämpa med. Sedan har man människornas bördor.

¹⁰⁰ Och föreställ Dig bara, tänk om Gud skulle lägga på Dig, att Du förstod människornas hjärtan, som Du talade med! Tänk på

det! Förstår Ni? Bröder, jag vet att Ni kanske har bördor, men Ni förstår inte. Och dessutom, här har man ansvaret här.

¹⁰¹ Man säger: "Nåja, det borde vara lätt för Dig, broder Branham. Vad Du än ska göra, talar Gud bara om det för Dig." Nej, det gör Han inte. Jag svettas ut det, precis som Ni gör och bra mycket värre. Visst. Jag måste svettas ut det mycket värre än Ni gör.

Och det kommer att krävas mer av mig. Då Du måste svara för en församling, då Du måste svara för Din familj eller kanske bara för Dig själv, ser Du, är det miljoner själar jag måste svara för. Jag måste veta, vad jag gör. Och om Satan slår Dig för en själ eller några själar, som Du får tag i, hur blir det här ute, där miljoner sitter på tur? Hur många smällar sätter han in där? Förstår Ni? Så man har en hel del att komma ihåg, bröder. Så inte är det underligt, att jag blir nervös ibland. Visst.

¹⁰² Men nu fortsätter jag slå just nu. Jag sätter in en patron. Om den smäller, gör den det. Om den inte smäller, slutar jag inte. Jag kastar ut den som obrukbar och försöker en annan. En av dem kommer att smälla. Det är alltsammans. En av dem kommer att brinna av någonstans. Så jag — jag vill sikta rätt, så jag träffar föremålet jag skjuter på, då det smäller. Och nu förstår Ni, vad jag menar. Det är jag säker på. Förstår Ni? Det finns någonting, någonstans. Jag ger mig iväg till de där mötena, hoppar bara iväg dit ut. Jag tänker inte undervisa om de där underbara sakerna jag undervisar Er om.

¹⁰³ Kommer Ni ihåg vad den där drömmen var, som jag fick uttydningen på? "Far tillbaka och lagra upp Mat!" Var var magasinet? Det här tabernaklet. Var finns det någonting, som liknar det i landet, häromkring någonstans, som kan jämföras med det Budskap, som vi har?

Naturligtvis, är nu våra små bröder här, som är här omkring, de här andra små församlingarna, vi. Vi är ett.

Vart skulle Ni gå någonstans, för att finna Det? Visa mig någonting, som kan jämföras med Det, var som helst! Man kommer raka vägen ut i samfundsläror. Man går raka vägen bort från Herren Jesu Namn. Man går raka vägen bort från de här andra sakerna. Förstår Ni? Och det är här, som Maten har lagrats upp.

¹⁰⁴ Nå, ett enda Budskap, som jag predikar här för Er allesammans. . . Titta, jag har predikat mellan en och sex timmar för Er om ett Budskap. Nåväl, om jag måste använda ett av de där Budskapen, skulle jag ta en vecka på mig för att ta Det, bara en liten bit *här* och en liten bit *där*, ser Ni, för det har lagrats upp här.

¹⁰⁵ Det är på band. Det kommer att gå över hela världen på banden, där folk är i sina hem. De där banden kommer att falla rätt i händerna på Guds förutbestämda. Han kan rikta Ordet.

Han kommer att rikta in allting precis exakt på dess kurs. Det är orsaken till, att Han skickade tillbaka mig för att göra det här. "Lagra upp Maten här!" Han förbjöd mig att fara utomlands.

¹⁰⁶ Broder Arganbright sa: "Å, kom, far! Du har en enda kväll, men vi kommer att ta Dig som turist runt omkring i hela landet." På det viset jag såg, att broder Fred och broder Banks försökte fara.

¹⁰⁷ Jag sa: "Jag skulle inte fara på det sättet." Förstår Ni? Det visade, att det fanns något annat.

¹⁰⁸ Jag har pressat mig ända fram till märket nu, men jag vet inte vilken väg jag ska gå. Men det ligger ammunition överallt omkring mig. Kallade Han mig tillbaka till evangelisation? Har Han kallat mig till utländska missionsfält? Har Han kallat mig att vara Hans profet? Ska jag vara pastor någonstans? Vad jag än ska göra, kommer jag att fortsätta sätta i patroner och spänna hanen över dem. En av dem kommer att smälla. Men jag kommer inte bara att stå och titta, säga: "Herre, sätt in patronen i geväret, Du!" Jag kommer att sätta patronen i geväret, spänna hanen själv. Låta Honom ge eld. Det är Han, som ska ta hand om det. Låt mig bara fortsätta gå framåt!

¹⁰⁹ Då jag far ut på de här mötena nu, far jag bara ut. Jag vet inte. Det, jag — jag kanske inte säger någonting om de här Budskapen liksom jag predikar här. Jag kanske inte har en enda kväll med andebedomning. Jag vet inte. Jag bara far och vet inte, vad jag ska göra. Jag skulle inte kunna tala om det för Er. Jag bara far och det är bara det.

¹¹⁰ Och det är så Ni måste göra. Ni har någonting i sinnet. Folket här vill ha en kyrka. Bygg den! Så fort Ni kan, få upp den! Få tag i Era lärare osv.!

Ni bröder där ute med Era små församlingar, och Ni vill, Ni utför ett arbete, Gud kommer att löna Er för det. Gå dit ut, predika, gör allt Ni kan! Låt Er alla komma tillsammans, Er skara av män, och ha möten och tala om Skriftens djupa ting!

Och bed! Kom inte bara hit för att samlas, såvida Ni inte kommer enbart för bönemöte. Utför Er bön i hemlighet! Stanna ute på platserna! Gå in i Era kammare! Göm Er ute någonstans. Och böj bara knä och stanna bara inför Gud och stanna där!

Om Ni då finner, att det ser ut som om någonting kommer upp, å, Ni bara går, och Ni finner, att det kommer litet grand vid sidan av Ordet, var då försiktiga! Hur bra det än ser ut, stanna just där! En fel ande anföll Er. För den här tidens Budskap är till Ordet. Förstår Ni? Inte . . . Förstår Ni?

¹¹¹ Om man säger: "Oj, oj, broder Branham! Jag ska säga Dig *den-och-den*. Å, *Den-och-den* stod här om kvällen, det här andra ägde rum så här."

Ge akt på det! Ge akt på det noga! Ta inte avstånd från någonting! Vänta bara och se efter, hur det uppträder och ta sedan fram det till Ordet och se efter, hur det stämmer med Ordet! Om det sedan stämmer med Ordet och allting är bra, tacka då Gud och fortsätt bara framåt, ser Ni, bara så länge det stannar kvar i Ordet. Det är min mening, vad jag tycker Ni ska göra.

¹¹² Broder Neville, broder Ruddell, broder Crase och broder Beeler och alla Ni bröder här, Junie, var Ni än är, och resten av Er bröder, Gud välsigne Er rikligen!

Jag ser Terry, Lynn, Charlie Cox, David, en massa av Er unga män här. Må Gud smörja Er! Oj! Hur skulle jag inte vilja plocka upp en handfull av Er till att vara evangelister och placera Er någonstans, ser Ni, då jag vet, att Ni har kommit upp! Ni kan stå och känna till Budskapet och studera för att styrka Er, Ni känner en kallelse i Era liv. Jag ser två eller tre unga män och fyra eller fem, som sitter på en annan rad *här* bak och – och så där. Ni är unga män, jag håller på att bli gammal. Broder Neville håller på att bli gammal. Vi är medelålders män. Om tiden rullar på, kommer vi att gå av scenen efter en tid. Ni måste ta våra platser. Förstår Ni? Och så, ser Ni, då kanske Ni vid den tiden till och med har vuxit Er större, om det blir en morgondag.

¹¹³ Men medan det är idag, låt oss arbeta medan dagen varar! Morgondagen kanske aldrig kommer. Om den gör det, låt oss vara redo för den! Förstår Ni, vad jag menar? Det där är nu vad jag skulle tänka om Er.

¹¹⁴ Det skulle vara underbart att se en broder där uppifrån Utica, broder Crase, alla Ni andra bröder här komma samman, mötas, komma till ett ställe. Er predikanter sitta tillsammans och diskutera saker. Man måste ha gemenskap någonstans. Man måste ha någonting att komma samman, att liksom samlas omkring. Kom samman allesammans som en grupp män och tro tillsammans med varandra, så där, och diskutera de här problemen och lägg fram dem, kanske en gång i månaden, bara predikanterna enbart! Träffas någonstans i en av Era kyrkor! Sitt där och diskutera det och tala om det, var och en av Er pastorer och evangelister och vad Ni än är!

Och om då något svårt problem kommer upp, som Ni inte kan komma överens om, så om jag kallas ut på fältet för att evangelisera. Jag vet inte att jag blir det, om jag blir det, så vet Ni, att jag ständigt kommer att komma tillbaka, hela tiden. Och om Ni då får de där sakerna, så då jag kommer tillbaka hit, nåväl, då träffas vi och sätter oss bara ner där. En av Er har en kallelse i sitt liv. . . Vi ska inte ha sådant som privata intervjuer och sådant, som vi har haft. Vi ska bara komma tillsammans och stanna där tills vi har **SÅ SÄGER HERREN**.

115 Och om man kan få predikanterna i ordning och han går rätt, titta, vad han kommer att göra! Han kommer att påverka en . . . Det skulle ta hand om hundratals av de här sakerna. Så ska det vara. Vi bara slår takten, ser Ni. Man måste få det till ett system. Guds system.

116 Liksom Jetro sa till Moses: "Å, Du kan inte klara av dem allesammans." Och så tillsatte Gud äldste där, sjuttio stycken. Och tog den Ande, som var över Moses och la den på de där sjuttio äldste. Och de profeterade. Och det försvagade inte Moses alls. Det styrkte honom. Han hade lika mycket profetia i sig, som han hade innan de tog av Anden över honom till att profetera. Förstår Ni? Han bara delade upp det, sa: "Nu, Moses, låt dem döma i de mindre sakerna! Men då det kommer till de betydande sakerna, ska Du komma in och hjälpa dem, så där."

117 Det där är vägen, nu. Det var Guds väg fordom. Det var Guds väg i den — i den tidiga församlingstidsåldern. Och jag tror, att det är Guds väg just nu, att vi ska göra det. Så låt oss göra det! Bara sluta att tala om det och göra det. Det är alltsammans. Vi kan göra det genom Guds nåd. Tror Ni inte det? [Bröderna säger: "Amen."— Utg.]

Låt oss nu se, nu! Å, jag har använt upp min tid.

118 Men Billy skrev en lapp här. En minut bara, jag ska se efter, vad det är. "Jag är från New Albany. Dottern Grace, Memorial Hospital, bröt sin arm. Vill ha förbön för henne. T-r-o-u-b, W. C. Troub." Troub, någonting sådant.

Låt oss be för den här unga damen!

119 Vår himmelske Fader, då vi talar nu och jag tänker, att kanske då Irenaeus tittade ut över sin lilla grupp av män, var det kanske en mycket mindre grupp, än de som är här ikväll. Och de hade inte en bänk att sitta i. De satt på kalla gamla klipphällar. Och de satt där och han talade till dem. De där männen gick ut, fastän de visste, att då de gick, kunde de bli lejonmat, deras huvuden huggas av. Men våra fäders tro lever än, fängelse, flammor och svärd till trots.

120 Jag tackar Dig för de här männen, Herre. Jag ber, att Du ska välsigna dem. Och jag välsignar var och en av dem i Ditt Namn, så att Du ska bevara dem i den Tro, som en gång har meddelats åt de heliga, så att de aldrig kommer att vika av från den. Och ur den här gruppen kanske Du sänder pastorer, lärare, evangelister. Å, Gud, bevilja oss det! Och må de hålla fortet, överallt, var de än är. Må de arbeta oavbrutet tills Jesus kommer!

121 Och nu, Fader, ber jag för vart och ett av de här böneämnena, som har kommit in här ikväll, och ber att Du ska komma ihåg den här lilla damen här nere, som just har brutit sin arm. Må den allsmäktige Gudens kraft hela henne och göra henne bra! Ge oss det, Herre! Jag ber, att Du ska hjälpa henne och välsigna henne. Välsigna hennes kära för att de ringde! Och må den kraft,

som väckte upp Jesus ur graven, resa upp den här flickan! Må hennes arm bli bra!

¹²² Alla de här böneämnena, som har nämnts ikväll! Den där stackars pojken, som ligger där, som har det här, jag hörde brodern meddela det, att Hodgkins sjukdom har ätit sig igenom honom, så att hans ansikte är uppbränt av radium och saker de ger honom. Gud, var barmhärtig mot den där pojken! Låt honom leva!

Vi tänker på den där mannen, som inte gjorde sig klar att möta Dig och nu har gått bort, hans hustru med ett krossat huvud. Det adopterade barnet! Alla de här andra!

Syster Bruce, som bar det där vattnet. Hon håller på att bli gammal, Fader. Och där brände hon sina armar och upp- och nedför hennes kropp. Vi ber för henne. Hon är troligen på sjukhus. Och vi ber, att Du ska befria henne och hämta ut henne. Ge oss det, Fader! Vi ber om dessa välsignelser i Jesu Kristi Namn. Amen.

¹²³ Nu vill jag fråga Er en sak och fråga Er om — om Ni tror att vi har tid med bara ett litet stycke av Ordet. Har Ni det? [Bröderna säger: ”Ja.” — Utg.] Bara för . . . Nu är det, jag vet, att det är litet sent, men jag hade en liten sak här, som jag tänkte på idag, som jag skulle vilja tala om, bara i en minut, så kanske det hjälper Er.

Och jag tänkte, att jag först skulle meddela det här. Nu är det på det här bandet. Och om någon någon gång skulle vilja hänvisa till det, så kommer Jim att ha det, ser Ni, ifråga om vad jag anser bör göras och vad som bör göras åt . . . för Er, bröder.

¹²⁴ Vet Ni nu, att då de där tidiga männen gick ut, var det ibland bara omkring sex eller åtta av dem tillsammans? Och de skakade landet. Nåväl, Ni vet då Akvila och Priscilla, den där mäktiga väckelsen, som Apollos hade där borta, det var omkring sex eller åtta män och kvinnor i den skaran. Hela den församlingen betydde sex eller åtta. Man hade fem eller sex, det är sju gånger så många här ikväll, som de hade då.

¹²⁵ Ni vet, Jesus hade bara tolv apostlar. Vi tänker alltid på någonting stort. Men Gud håller inte på med de där stora antalen. Det är i de här små grupperna, det är där Han får tag i det. Förstår Ni? Titta, hela vägen fram genom tidsåldern, när Han än mötte människor. Det var i små grupper, ser Ni, och talade med dem och ordinerade dem. Gud gör det för sitt höga nöjes skull. Det är så Han tycker om att göra det. Och nu vill vi bara behålla Gud mitt ibland oss och gå och göra de här sakerna.

¹²⁶ På söndag förmiddag nu, om Herren vill, vill jag tala till Er om *Aftontidens evangelisation*. Och sedan ska jag, om Herren tillåter, kommer jag troligen att vara borta tills sent i höst, innan jag kommer tillbaka igen. Jag kommer troligen tillbaka någon gång i september, ungefär.

Och nu hoppas jag, till dess, att allting kommer att gå som smort för Er, bröder, och att Era möten kommer att växa i antal och att Guds nåd kommer att vara över Er alla, tills vi möts. Och jag litar på, att Ni kommer att be för mig och framgången.

Kom ihåg, Dina böner för mig, de betyder att Du är min kollega. Du är — Du är min kompis, min medhjälpare. Och tillsammans är vi medhjälpare i Herren. Och nu, då jag står där ute inför fienden, vill jag komma ihåg dessa trofasta, sanna soldater, som får böner besvarade för de sjuka och de plågade och att de här männen ber för mig. Det är jag, som behöver det där ute. Jag behöver det verkliga. Så be för mig allesammans, då Ni samlas! Glöm mig inte i ett enda möte! Be för mig!

¹²⁷ I Johannes Evangelium nu, 9:e kapitlet, vill jag läsa från 26:e versen till den 35:e nu, bara i några minuter. Och sedan ska vi — ska vi avsluta om tjugo eller trettio minuter till, eller kanske tidigare, om Herren vill. Jag vill läsa de här Skriftställena nu från Johannes Evangelium, 26 till . . . Johannes Evangelium 9:26-35, jag har skrivit ner någonting här, bara någonting jag kom att tänka på.

Då sa de åter till honom: "Vad gjorde han med Dig? Hur öppnade han Dina ögon?"

Och han svarade dem: "Jag har ju redan talat om det för er och ni ville inte lyssna, varför skulle Ni vilja höra . . . igen? Ska ni också bli hans lärjungar?"

Då snäste de av honom och sa: "Du är hans lärjungar, men vi är Mose lärjungar.

Vi vet, att Gud talade till Moses, men ifråga om den här mannen vet vi inte varifrån han är."

Mannen svarade och sa till dem: "Å, det här är något fantastiskt, att ni inte vet, varifrån han är, och ändå har han öppnat mina ögon.

Nu vet vi, att Gud inte hör syndare, men om någon dyrkar Gud och gör hans vilja, hör han honom.

Allt sedan världens begynnelse har den aldrig hört, att någon har öppnat ögonen på en, som föddes blind.

Om den här mannen inte vore av Gud, skulle han inte kunna göra någonting."

Då svarade . . . De svarade och sa till honom: "Du föddes helt och hållet i synd, och du skulle undervisa oss!" Och de kastade ut honom.

Och Jesus hörde, att de hade kastat ut honom, och då han hade funnit honom, sa han till honom: "Tror Du på Guds Son?"

¹²⁸ Nu skulle jag vilja tala bara i några minuter till Er, bröder och jag vet, att mitt lilla tal här, jag vet inte, vad det blir av det.

Litar på, att Gud kommer att använda det på något sätt. Och i det här nu, på Hans Ord, så jag vet, att broder Sink, broder Neville eller en av Er predikanter vanligen predikar. Och då jag bara är här hos Er, Ni får ursäkta mig, jag skulle bara vilja tala till Er litet grand på det här sättet.

¹²⁹ Nu vill jag ta ett ämne här: *Att ta ställning för Jesus*. Fariséerna och ledarna på Hans tid försökte alltid förringa Honom inför folket. Det där var bara ett sätt, som djävulen hade att arbeta på. Alla fariséerna och lärarna på Hans tid försökte hela tiden att förringa Jesus. De, allt avskräde, som de kunde ge till Honom, det gjorde de. De gav akt på Honom hela tiden, för att finna, var de kunde finna ett fel. Och de talade aldrig om Hans goda egenskaper. De hittade alltid någonting, som de kunde förringa Honom för och säga: "Ser Ni, titta här! Om Han vore en gudsman, skulle Han inte göra det på *det här* sättet." Eller: "Om Han vore en gudsman, skulle Han inte göra det på *det där* sättet." De försökte kasta en skugga över Honom, för att få människorna att tvivla på Honom. Det där är djävulens verk.

¹³⁰ Och den där gamla intrigen har aldrig upphört. Det är många gånger en predikant kommer att göra ett misstag. Och om han kommer till ett grannskap, en dyrbar broder, som försöker göra det, som är rätt och att leda människorna rätt, allting som djävulen kan påpeka för den icke troende eller den såkallade kristne i det där grannskapet, för att smutskasta den där mannen, det kommer han att göra.

Ni vet, det verkligt kristna sättet är att gömma allting man kan om en broder. Tala inte om hans dåliga egenskaper! Berätta bara om hans goda egenskaper! Berätta bara det Du vet om honom, som är gott. Om någonting är dåligt, så låt bli det! Den stackars kamraten har tillräckligt emot sig ändå. Försök inte ta en påle och knuffa en människa längre ner i diket! Den kristna attityden är att plocka upp henne och ta upp henne ur diket. Förstår Ni? Försök aldrig knuffa ner henne! Hon är redan nere. Försök hjälpa henne upp! Och, men alltför många av oss idag, alltför många människor idag, skulle jag säga, försöker göra så där, om de bara kunde få tag i ett eller annat, som de kunde säga, som var riktigt ont.

¹³¹ Till exempel nu, om — om en av Er bröder skulle göra ett misstag och göra någonting fel, vilket Ni är utsatta för att göra, det är jag också, varenda en av oss. Men då vi vandrar tillsammans, låt oss komma ihåg, att vi är bröder! Vi är bröder. Och om vi har några motsättningar, så låt oss kämpa med varandra! Ta fram det tillsammans! Ta fram det inför våra bröder och klara upp saken!

¹³² I familjen Branham brukade de nu, om någon av de små hade gjort någonting, kom de att tala om det för Bill, för jag var den störste. Och jag måste stå där och se efter vem, som

hade rätt och fel. Nåväl, mitt beslut var att . . . om de, vilken som hade rätt och fel. Om de ändå inte trodde det, gick de bakom min rygg och gjorde upp om saken. Men de var ändå bröder, ser Ni. De slogs på bakgården, med varandra, och slogs på gårdsplanen för varandra. Så det var så det var, ser Ni, och de var fortfarande bröder.

¹³³ Nåväl, det är så vi — vi måste göra det här. Förstår Ni? Om Du har någonting emot någon din broder, tala inte om det för någon annan! Om det är fel, gå till honom och tala om det för honom! Och om han då börjar bråka med Dig, så ta någon annan med Dig! Så ta itu med det så, som Bibeln säger!

¹³⁴ Men Jesus, de — de försökte bara att finna varena liten skugga, som de kunde finna, för att försöka förringa Honom i folkets ögon.

Och det är det djävulen vill. De vill — de vill skada Ert inflytande inför människorna. Det är så Ni vill noga ge akt på vad Ni gör. Vandra som riktiga gudsmän! Tala som gudsmän! Förstår Ni? Handla som gudsmän! Lev som gudsmän! För ”Djävulen, Er motståndare, går omkring som ett rytande lejon och försöker uppsluka vad han kan.”

¹³⁵ Varför gjorde de det här? De var avundsjuka på Honom. Det var det, som var orsaken till, att de försökte förringa Honom. De var avundsjuka på Hans ämbete. Och det var orsaken till, att de försökte förringa. Nåväl, Han hade Guds ämbete och de visste det men det var tvärt emot deras trosbekännelse. Så de försökte förringa Honom, göra allting Han. . . Varena liten svag punkt de kunde finna, få Honom ur vägen. De ville, att Han skulle lägga av. De ville, att människorna skulle fördöma Honom.

De ville säga: ”Den här mannen är nu ingenting. Titta här! Där är Han nu. Han — Han — Han gjorde *så här* och Ni vet, att det inte är rätt. Vi har blivit lärda hela vårt liv, att vi bör tro de äldste. Och här är Han, stod just där och skällde ut den där äldstebrodern. Han är oense med fädernas traditioner. Och vi har. . . Vi bör tro på våra fäders traditioner. Det har vi blivit lärda av varena rabbin genom alla år. Och här kommer den här Mannen och är oense med dem. Förstår Ni? Å, en sådan Man passar inte att vara predikant.” Förstår Ni? De försökte förringa Honom.

¹³⁶ Men i allt det där hindrades inte de, som trodde på Honom och älskade Honom och hade sett Hans skriftenliga undertecken, av dem. Nej, sir! De, som trodde på Honom, trodde på Honom. De, som älskade Honom, stödde Honom. De ville inte se, vad andra pekade ut för dem.

¹³⁷ Å, om vi kunde vara så! Om vi bara kunde låta bli att se! Om någon skulle komma här och säga: ”Vet Du vad? De säger, att Du är pingstvän.”

”Inte samfundsmedlem.”

”Jomen, Du var . . . Du, du är av den sorten, som döper i Jesu Namn.”

”Ja, det är riktigt.”

¹³⁸ ”Nåväl, låt mig säga dig en sak! Jag kände en man en gång, som var döpt på det viset, och han gjorde *så-och-så*.”

¹³⁹ Men titta, det där har ingenting med Det att göra. Det är en djävul, som försöker kasta en skugga över Dig. De försöker alltid peka ut något gammalt skepp, som har lidit skeppsbrott på havsstranden, för Dig, men de pekar inte ut det där, som gjorde resan säkert, för Dig. Det är riktigt. Förstår Ni? Det är riktigt.

¹⁴⁰ De försöker alltid kasta ut någonting odugligt där och säga: ”*Det här* är exemplet. Det var *det här*, som gjorde det. Jag känner till en viss predikant, som var helgelsepredikant, och han gjorde *det här, det där* eller *det andra*.” Men de pekar inte ut andra, som inte var helgelsepredikanter, som också gjorde det där, ser Ni. Och de pekar inte på de mäktiga ting, som Gud gjorde.

¹⁴¹ Liksom någon säger: ”Å, *den här* mannen gick för långt. Han, han gick för långt.” Han kanske gjorde det. ”Han led skeppsbrott. Han gick för långt. Han blev fanatiker.” Han kanske gjorde det. Men medan de pekar på hur många som gick, en som gick för långt, hur är det med de här miljonerna, som aldrig gick långt nog? De kan inte se det. Förstår Ni, vad jag menar? [Bröderna säger: ”Ja.”— Utg.]

¹⁴² Så människorna försökte, de där fariséerna och sadducéerna och hycklarna och herodianerna, alla försökte de kasta en skugga över Jesus. Men de där sanna troende, som var förutbestämda att höra det där Budskapet, hörde Det och såg inget fel i Det alls.

¹⁴³ Samma sak nu. De, som tror på Honom, älskar Honom. De, som tror på Honom, ser inget fel i Honom. De ser ingen irrlära. De ser ingenting fel. De ser inget fel med Hans Ord. De ser inget fel med Hans folk. De ser bara Jesus. Det är alltsammans. De, de är — de är förutbestämda till Evtigt Liv, så de tar bara ställning för Jesus och blir kvar där.

¹⁴⁴ Vi brukade sjunga en liten sång, broder Roy Roberson. Och vi brukade sjunga en liten sång här vid den tiden Du kom hit, tror jag.

Jag ska ta vägen med Herrens föraktade få,
Jag gick in hos Jesus och jag kommer igenom.
Jag vill hellre vandra ensam med Jesus,
Och ha till kudde, liksom Jakob, en sten.

¹⁴⁵ Nåväl, Ni har hört den lilla sången. Det är riktigt. Jag vill hellre ta missljudets väg, ta de föraktades väg, ta deras väg, som det talas om, och vandra med Jesus. Ser inget fel i Det alls. Ser inte den andres fel. Fortsätter bara gå. Det är alltsammans.

Nu var det så de gjorde mot Jesus. De — de . . .

Och Ni måste lära Ert folk, Ni pastorer, att göra samma sak.

¹⁴⁶ Om någon kommer och säger: ”Du vet, Din församling, de var *så-och-så*. De . . .” Ja, sir.

¹⁴⁷ Det kanske är ett dussin av dem, som sitter där då, men hur är det med den där ende, som är — som är — som är all right, som sitter där? Förstår Ni? Man är — man är — man är . . . Man kan bara inte se skogen för alla träd. Det är alltsammans. Det är nu så, raka vägen tillbaka igen. Förstår Ni nu?

¹⁴⁸ Och så försökte de. De var inte villiga att medge, att Han utförde Guds verk, så de försökte så oenighet och få människorna att inte tro. Men människorna, som trodde på Honom, stannade kvar hos Honom. De tog ställning.

¹⁴⁹ Ni vet, jag tänkte på ett par människor, som jag har nedskrivna här. Den blinde mannen blev inte påverkad av dem, den där mannen Han just hade gett sin syn. Vi känner till berättelsen. Och han gav dem för resten en mycket svidande fråga. Nu kom de fram där.

Och Jesus gick förbi och Han var en Man, som var föraktad och hatad. Bibeln sa, att Han skulle bli försmådd. ”Det finns ingen skönhet hos Honom, så att vi skulle finna behag i Honom. Och alla har vi gått vilse som får. Han var en sorgens Man, förtrogen med bedrövelse.” Och hur sa inte hela Bibeln vad Han skulle bli? ”Han skulle bli föraktad och försmådd.” Och vi ser den Mannen.

¹⁵⁰ De där som trodde Ordet nu, de visste, att just de ting Jesus gjorde och hur det var med Hans liv, de visste, vem Han var. Så de kunde inte lasta Honom med något fördärvligt, för de kunde inte se det. Och, som Ni vet, är kärleken ändå blind för de där sakerna. ”Kärleken överskyler en myckenhet av synder.”, vet Ni, ”Fullkomlig kärlek kastar ut fruktan och synd, all oenighet.” Kärleken gör det.

¹⁵¹ Nu satt den här blinde mannen där och Jesus och Hans lärjungar kom förbi. Och jag tror Jesus gav dem en liten läxa här. Då de såg den här stackars blinde mannen, tänkte de: ”Nåja, nu ligger det säkert någon synd bakom det där, någonstans.”

Då vi ser någonting hända en människa, säger vi alltid: ”Nåväl, hon syndade. Hon kom ut ur Herrens vilja någonstans.” Då broder Crase krockade med stolpen: ”Han kom ut ur Herrens vilja någonstans.”, enligt någons åsikt. Då bössan exploderade för mig: ”Å, han var ute ur Herrens vilja.” Broder Neville krockade med bilen: ”Han var ute ur Herrens vilja.” Det där är inte exakt riktigt. Nej, sir. Det är det inte. Gud tillåter de där sakerna.

Jesus vände Sig om och lärde dem en läxa.

¹⁵² De sa: ”Hans far måste ha syndat. Eller — eller syndade hans mor? Eller syndade han?”

Jesus sa: "Ingen av dem syndade, utan för att Guds gärningar skulle uppenbaras." Amen. Förstår Ni? Gud låter saker hända bara för att. . . För att Guds gärningar ska uppenbaras. Och så sa Han nu, talade om det för mannen och gav honom hans syn och han gick sin väg.

¹⁵³ Och här kom fariséerna fram, då ryktet om det där spriddes. "Här var mannen, som var blind och satt där nere och tiggde, och här kunde han se." Och det ryktet gick ibland dem. Och oj, oj, det där rörde upp någonting. Och här kom de fram där och de såg, att den blinde mannen kunde se.

Och först gick de och ville finna något sätt att sätta skräck i alla människorna. För de hade redan sagt: "Om någon efterföljer den här nya Läran och den här nye Profeten, som heter Jesus från Nasaret, får de omedelbart sina papper och utesluts från församlingsgemenskapen. De får inte gå i synagogan längre. Om Ni umgås med Honom, så gå på ett av Hans möten eller någonting, Ni får inte gå hit längre."

¹⁵⁴ Så de ville göra en stor maktdemonstration av det, för de hatade Honom. De tänkte inte på den där stackars blinde mannen. Utan de ville göra en stor maktdemonstration, för att få människorna att hålla sig borta från Honom.

¹⁵⁵ De sa, att de ville fråga hans far och mor, så de gick och fick tag i fadern och modern. De sa: "Är det här Er son?"

Han sa: "Ja, sir."

"Han, föddes han blind?"

"Ja, sir."

"Och hur kan han då se?"

¹⁵⁶ "Och fadern och modern var rädda," säger Bibeln, "för de visste, att de skulle bli uteslutna ur synagogan, om de medgav, att det var. . ."

Och, ser Ni, där var de och antecknade. De sa: "Nu vet vi, att det här är vår son."

¹⁵⁷ Å, troligen stod det några tusen människor där. Men om han kunde. . . Om de där stinkande fariséerna bara kunde belasta Hans Namn med något fördärligt just där eller göra någonting för att skrämman människorna, skulle de ha jagat ut Honom därifrån, för det där mötet. Förstår Ni? Allt Hans inflytande skulle ha varit förlorat.

¹⁵⁸ Så de sa, en grupp av dem kom fram där med sina prästerliga skrudar på sig och de sa: "Tala för honom!"

¹⁵⁹ De sa: "Vi vet, att det här är vår son. Vi vet, att han föddes blind. Men hur han nu kan se, vet jag inte. Fråga honom! Han är gammal nog." Förstår Ni? All right.

¹⁶⁰ Så de gick bort och fick tag i honom och sa: "Vem gav Dig Din syn? Hur helade Han Dig?"

Han sa: "En, som hette Jesus från Nasaret, gav mig min syn."

161 Och de sa: "Ge Gud äran!" De sa: "Å, vi vet, att den här Mannen är en syndare.", sa de och de sa: "Varifrån är Han?"

162 Han sa: "Jag vet inte. Han bara kom förbi och helade mig och det är allt jag vet om det. Jag vet en sak, som jag verkligen vet. Jag skulle inte kunna tala om för Er, om Han är en syndare eller inte. Det vet jag inte. Jag har just mött Mannen idag. Men om — om Han kunde ge mig min — min syn! Detta enda vet jag, att jag, som en gång var blind, jag kan nu se. Jag är säker på det. För jag var blind för en halv timme sedan, och nu ser jag precis lika bra som vem som helst av Er män. Så jag vet, att jag kan se."

163 Å, vilket slag det där gav dem! Så de tänkte: "Å. . ."

164 Han sa: "Tja," sa han, "Ni vill kanske också bli Hans lärjungar allesammans?" Det där var bra — det där var bra, ett gott, helgjutet vittnesbörd. Det där — det där — det där var bra — det var en bra bakgrund. Det där — det där — det där var ett verkligt gott vittnesbörd, skulle jag säga. Han sa: "Vill Ni allesammans. . ."

165 Här är en lekmanamedlem, en blind man, som står på gatan, sedan han har mött Jesus, som nu frågar lärjungen, frågar fariséerna om de vill bli Hans lärjungar. "Biskoparna, huvudmännen, vill Ni också bli Hans lärjungar?"

166 De sa: "Nej! Du är Hans lärjunge. Vi är Mose lärjungar." Såg långt tillbaka genom historien, Ni vet. "Vi är Mose lärjungar. Den här Mannen, vi vet ingenting om Honom. Vi vet inte, var Han kommer ifrån. Nää, vi har ingen uppgift om att Han någonsin har gått igenom någon av våra skolor. Han kom aldrig och frågade oss om de här sakerna. Förstår Ni? Vi vet ingenting om Det. Ni människor där ute, inser Ni, att den där Mannen inte är prästvigd? Den där Mannen är en siare eller någonting. Han är en Beelsebub. Ni håller på att bli förhäxade. Å, Han har ingen auktoritet. Vi har inte gett Honom det än. Förstår Ni? Vi vet ju inte ens, varifrån den här Mannen kommer."

167 Den här gamle gossen, som stod där och kunde se, sa: "Det här är nu någonting förunderligt." Förstår Ni? Han håller på att få människorna nedslagna, de här fariséerna höll på att göra dem rädda. Förstår Ni? Men han hade redan tagit ställning för Jesus, ser Ni, så han sa: "Det här är någonting förunderligt."

Låt mig förklara det, en del av de ord han kunde ha sagt! "Ni män runt omkring här har nu skött om allt det här religiösa i hundratals år. Och Ni talar om en kommande Messias och någonting, som ska äga rum precis i tidens skuggor, då Befriaren kommer för att möta oss. Och Ni säger oss, att då Han kommer, att — att, allt vad Han kommer att göra. Och här försöker Ni, det här samhällets andliga ledare, överstepräster och präster, som står här tillsammans inför de här människorna, att svärta ner Hans Namn, försöker säga någonting ont om Honom. Och

Mannen kom och öppnade mina blinda ögon! Jag föddes blind. Här är min far och mor, som vittnar om att jag föddes blind. Har suttit just här ibland Er i alla dessa år, född blind. Och det har aldrig hänt sedan världens begynnelse. Och här kan en Man komma och utföra ett mirakel, som aldrig har gjorts sedan världens begynnelse, och Ni, de andliga ledarna vet ingenting om det!" Huiitt! Hrm! Han sa: "Jag säger, att det här är någonting förunderligt."

¹⁶⁸ Han tog ställning för Jesus. Förstår Ni? Han tilläts att vara blind, så Guds verk kunde uppenbaras, ser Ni, för han kom på Herren Jesu sida. Han tog ställning för Honom.

¹⁶⁹ Han gav dem ett slag, nu. Vet Ni, vad de gjorde? De sa: "Nu vet vi, att Du föddes i synd. Försöka att undervisa oss!" De slängde ut honom ur församlingen. Knuffade ut honom. Trängde ut honom. Kastade ut honom.

Men så fort han blivit utkastad, märkte Ni det? Jesus fann honom igen. Amen. Amen. Jesus fann honom igen. Så var inte bekymrad, om de kastar ut Dig! Han kommer att finna Dig igen. Förstår Ni? All right.

Och Han sa till honom: "Tror Du på Guds Son?"

¹⁷⁰ Han sa: "Herre, vem är Han?" Han visste inte ens det. Men det enda han visste, var att han, som var blind, han kunde då se.

¹⁷¹ Och jag vet detta enda, broder. De kanske kallar Det här för fanatism, och vad de än vill. Men jag, som en gång var en syndare, jag — jag har kommit in i nåden nu. Någonting har skett med mig. Förstår Ni? Detta enda vet jag nu. Genom att lita på Hans Ord, genom att tro på Honom, har jag blivit utkastad ur varenda organisation under himmelens yta. Det är ingen av dem, som vill ta emot mig längre. Det vet Ni. En del av deras män här ute skulle vilja. Goda människor tar emot. Men varenda organisation har tummen ner för mig. Det är riktigt. Men Han har funnit mig. Han kommer att finna mig någonstans. Det är riktigt. Förstår Ni? Det är riktigt. Komma med så där.

¹⁷² Och det kommer att vara all right, för vi vill ta ställning för Jesus. Och enda sättet att ta ställning för Jesus, är att ta ställning för vad Han sa, tro på Hans Ord. Så låt oss ta ställning för Honom!

¹⁷³ Den blinde mannen gav dem ett rejält vittnesbörd. All right. Vi finner åter, att de försökte smutskasta Hans Namn.

Bara en liten stund och jag måste hoppa över en del saker här.

Så det var en gång en farisé. Jag predikade om det här för någon tid sedan och kallade det: "Att tvätta Jesu fötter." Jag tror, att Ni allesammans hörde mig predika om det här, då en farisé bad Jesus komma ner till hans hus. En stor, gammal, styv-stärkt farisé, och han bad Honom komma. Och Ni vet, hur jag gav det

som ett litet drama, hur kuriren kom och fann Honom. Och — och Han kom ner, fastän Han visste, att Han var hatad. Han gick ändå. Och då de fick in Honom där, tvättade de aldrig Hans fötter. Och lät Honom sätta sig ner där, stinkande och allting annat från vägens slit. Och där satt Han där.

¹⁷⁴ Och en liten kvinna kom in. De tänkte: "Oj, oj, Herren är god mot oss, för titta, det här ger oss precis vårt stora partaj!" De hämtade dit Honom bara för att ha lite roligt åt Honom. De hämtade dit Honom bara för att ha lite roligt åt Honom. Och nu trodde de, att Herren spelade dem fint i händerna, för att den här illa beryktade, prostituerade kvinnan kom dit och grät och tvättade Hans fötter med sina tårar och torkade dem med det här håret.

Och den gamle fariséen och alla de andra prästerna står borta i hörnet, säger: "Broder, Herren har lagt allting precis exakt tillrätta för oss. Här kan vi sätta en fläck på Hans Namn just nu. Han kallar Sig profet och folket tror, att Han är profet. Och de kallar Honom för den galileiske profeten. Och Han till och med påstår Sig vara Messias och vi vet, att Messias kommer att vara profet. Och här är Han, sitter där bak. Ser Ni, vart vi förde Honom? Titta där! Gosse, vi har Honom fast just nu. Där är Han, sitter där bak, nedböjd som en uppiskad snorvalp eller någonting där bak. Och någon prostituerad ifrån Hans egen klass skulle komma hit och tvätta Hans fötter så där och nu vet Han inte ens om det. Om Han vore profet, skulle Han veta, vilket slags kvinna det där var. Nu, pojkar, ska vi skåla för det här," sa de, "för titta där!" Förstår Ni?

¹⁷⁵ Vad som helst för att smutskasta Hans Namn, vad som helst för att förstöra människornas tillit, och de visste inte, att de var besatta av djävulen för att göra det där. De arbetade i harmoni med djävulen, då de försökte svärta ner Guds Sons Namn.

¹⁷⁶ Hur kunde de göra det här, bröder? För att de aldrig rannsakade Skrifterna. Jesus sa: "Rannsaka Skrifterna! I Dem tror Ni Er ha Evtigt Liv och det är De, som vittnar om mig." Å, vilket ämbete Han hade! Förstår Ni? Jajamensan. "Om jag inte gör min Faders gärningar, så tro mig inte!" Förstår Ni?

¹⁷⁷ Men här sa den här fariséen: "Vi har Honom nu. Å, titta här, det är troligen femtonhundra människor här på den här festen. Titta nu på Honom, där Han sitter där borta! Där sitter Han tillsammans med en prostituerad."

¹⁷⁸ Och oj, oj, så rysligt det var på den tiden! Huitt! Hm! Och där var Han tillsammans med en illa beryktad kvinna, hade liksom smugit Sig in (det såg ut som Han hade smugit Sig in.) Han kom förbi fottvagningstjänaren och allting annat och satt där.

¹⁷⁹ Och han sa: "Här är hon där borta och tvättar Hans fötter. Om Han nu vore profet! Ni ser, bröder, att den där Mannen inte

är någon profet. Om Han vore profet, då skulle Han veta, vad slags kvinna det är, som tvättar Hans fötter.”

¹⁸⁰ Och Jesus satt bara och gav akt på henne, rörde aldrig en fot, förrän hon var färdig. Om man ska göra någonting för Jesus, sitter Jesus ibland och ser på, då man gör det. Mmm. Han låter en fortsätta tills man är färdig, sedan kommer belöningen. Kanske man löper hela sitt livs lopp och arbetar för Honom, men var inte orolig, det kommer en belöning vid slutet, om man bara tar vägen vid Hans sida.

¹⁸¹ Man kanske inte – inte får se en enda person helad, som man ber för. Fortsätt bara, att be för dem! Jag har ofta sagt: ”Om jag bad för femhundra en kväll, alla femhundra vore döda på morgonen, skulle jag i morgon kväll predika gudomlig helbräddagörelse och be för sjuka.” Förstår Ni? Har ingenting alls att göra med det. Förstår Ni?

¹⁸² Han kommer att låta en komma raka vägen fram genom nederlag och allting annat, tills man kommer ända fram till vägens slut och avslutar sitt arbete, liksom Han ledde den där kvinnan. Hon ville göra Honom en tjänst, så Han höll bara ut Sina fötter där och lät – lät henne tvätta dem. Å, om Han hade sagt: ”Gör inte så där!”, skulle hon ha hoppat upp och sprungit. Men Han lät henne göra tjänsten.

¹⁸³ Och sedan hon var färdig, hade avslutat tjänsten hon skulle göra, då tittade Han upp på den där hycklaren, som stod där bak och försökte svärta ner Hans Namn. Han sa: ”Simon, jag har någonting att säga till Dig, inte till henne utan till Dig. Du som står där borta, det var orsaken, i Ditt hjärta, att Du förde mig hit ner. Du umgås ju inte med mig, det var väl det jag visste! Utan Du förde mig hit ner. Och Du satte mig här bak för att ha roligt åt mig. Lät. . . Du gav mig aldrig något vatten att tvätta mina fötter i. Du gav mig aldrig någonting att stilla mig med. Då jag satt här och hettade och hade ont, gav Du mig aldrig någon olja till mitt ansikte. Du skämdes för att kyssa mig välkommen eller skaka hand med mig. Förstår Du? Du skämdes inför Dina gäster. Du skämdes för att göra det. Den här kvinnan, sedan hon har kommit in, har hon inte gjort annat än att gnugga mina fötter och bada dem bara med sina ögons tårar, torkat dem med sitt eget hårs handduk. Så jag ska bara visa Dig, om jag är profet eller inte.” Amen. Jag tycker om det där.

¹⁸⁴ ”Nu vill jag tala med *Dig*, bara en minut. Dina synder, som är många, har allesammans blivit Dig förlåtna.” Mmm!

¹⁸⁵ Smutskastade de Hans Namn? De trodde, att de hade Det. De trodde, att de hade stoppat Det. De trodde, att de hade fixat Honom, så Hans väckelse aldrig skulle kunna vara i det samhället. De trodde, att de hade förstört Hans inflytande. Men det behövdes bara en enda person, som älskade Honom, för att vända på hela situationen.

¹⁸⁶ Hur kan Du veta, att Du inte är den personen för Ditt samhälle eller någon, som Du kommer att möta? Ta ställning för Honom! Gör Honom en tjänst! Gör någonting för Honom! Förstår Ni, vad jag menar, bröder? [Bröderna säger: "Amen."—Utg.] Ta ställning för Jesus! Ta Honom, gör Honom till Ditt val! Gör tjänst för Honom oavsett om någon annan gör det eller om Du någonsin får betalt eller någonting! Det spelar ingen roll. Vänta tills arbetet är avslutat!

¹⁸⁷ Vad skulle Du tycka om att Han sa . . . Även fast Du hade bett för sjuka och de inte blev bra. Fast Du bad att få tala i tungor och Du inte gjorde det. Du bad att få profetera, Du gjorde det inte. Men ändå, det enda Du kan göra, är att berätta om Jesus, i Din kyrka eller i Ditt samhälle, på Ditt arbete. Du skulle inte kunna göra en enda sak, inte leda en enda person. Den där kvinnan ledde ingen till Kristus, men hon gjorde Honom en tjänst. Och vad gör det för skillnad vid vägens slut, om Han kommer att säga: "Och jag säger Dig, alla Dina synder, fastän inte en enda bön blev besvarad för Dig. Men Du kom på mitt Ords grund. Du kom för att Du trodde på mig och Du gjorde mig en tjänst. Och jag säger, att de många synder, som Du har gjort, allesammans är Dig förlåtna."? Det skulle vara gott nog åt mig. Amen. Jajamensan. All right.

¹⁸⁸ De vill säga: "Undrens tid är förbi." och — och så vidare. Låt dem fortsätta och säga det! Men låt oss göra tjänst för Herren!

De hatade Honom för att de var avundsjuka på Honom. Det var enda orsaken. De var avundsjuka.

De försökte förstöra Hans inflytande över människorna, samma sak som de gör nu. De, om de bara kan in- . . . förstöra Budskapets inflytande över människorna, då har de vunnit slaget. Det är riktigt. För varför försökte de göra det? För att Han var emot alla deras trosbekännelser och alla deras kyrkoläror och allting, som de trodde på och allt de kallade för sina trossatser osv. Han var emot det alltsammans. Och de hatade Honom, för att Han inte rusade på tillsammans med dem.

¹⁸⁹ Om Han nu skulle ha kommit in, sagt: "Å, Kaifas, min Faders fantastiske man! Jag är Messias. Kom hit, Kaifas! Ser Du det där vattnet där? Kommer Du ihåg, att nere i — i Egypten förvandlade Moses, den store profeten, det till — till blod? Kommer Du ihåg det, Kaifas?"

¹⁹⁰ "Å, unge man, jag är mycket väl bekant med den berättelsen."

¹⁹¹ "All right, Kaifas, nu ska jag förvandla vattnet från vatten till blod, för att visa Dig, att jag är den där Profeten, som Moses talade om. Där är det, Kaifas. Vad tycker Du om det?"

¹⁹² "Vad tror Du om", eftersom Kaifas var farisé, "vad tycker Du om fariséerna?"

193 ”Å, jag tycker, att de är en fantastisk folkras. Å, Ni håller allesammans fädernas traditioner precis exakt riktigt.”

”Du vet, Du skulle kunna vara Messias.”

194 Nej. Det skulle Han inte ha varit. Det skulle just ha varit tecknet på, att Han inte var det. Då man ser någon komma, säga: ”Kom här, så ska jag visa Dig, vad jag ska göra! Och kom hit, jag ska göra *det här* och *det där*!” Kom ihåg just då, att det är någonting skumt med det till att börja med.

Jesus sa: ”Jag gör ingenting, förrän Fadern visar mig det först.” Förstår Ni? Ja.

195 Han var emot dem. Han undervisade emot dem. Han fördömde deras sabbatshållning. Han fördömde sättet de klädde sig på. Han fördömde hela deras livsstil, alla deras traditioner, all deras krukdiskning och kitteldiskning och handtvätt och allting annat. Han fördömde det helt och hållet. Deras klädedräkt, Han sa: ”Ni bär broderade kläder och vill ha de bästa sittplatserna och — och håller långa böner och utsuger änkers hus.” Han sa: ”Ni ska få dess mer fördömelse.”

”Nånå, kom ihåg, jag är Dr. Den!”

196 ”Jag bryr mig inte om, vem Du är.” Å, gosse, Han satte det verkliga på spetsen. De. . . Varför? För att de inte trodde på Honom. Han var Ordet. Förstår Ni? Han försökte göra slut på den där lagiska skocken.

Och om Han var här på jorden idag, skulle Han försöka göra samma sak.

197 En del människor säger: ”Nånå, vänta nu en minut! Vi håller Sabbaten, alltid. Vi gör *det här*. Och, vet Du, vi håller allt *det här* och vi håller *det där*. Och varenda, å, varenda långfredag. . . Å, då fastetiden kommer, fyrtio dagar före påsk, håller vi alltid fasta. Jag slutar röka i fyrtio dagar. Jag slutar dricka i fyrtio dagar, före, under fastetiden.” Å, fädernas tradition, byråkrater. Om man älskade Gud, rökte man inte till att börja med. Om man älskade Gud. . . Jag — jag skrev bak i min lilla Bibel, den första jag någonsin hade. Jag sa:

Fråga mig inte dumma frågor!

Bestäm Dig för detta i Ditt sinne:

Om du älskar Gud av hela Ditt hjärta,

Röker, dricker Du inte eller — eller. . . Ska Du
inte röka, tugga tobak eller dricka hembränt!

198 Och det där står fast än idag. Jag gör det inte, därför att jag tror, att Han fördömer mig för att jag gör det. Jag skulle sluta med det, för att det är någonting smutsigt och inte passar sig för en predikant. Det är riktigt. Jag skulle inte säga. . .

199 Många gånger skulle jag gå till hem och det står kvinnor där ute. Och jag går till huset, knackar på dörren och om en syster skulle komma till dörren: ”Kom in, broder Branham!” Om

hennes man inte är där, såvida det inte är ett sjukdomsfall och någon är tillsammans med mig, går jag inte. Och då de kallar mig till ett sjukhus eller till ett rum, säger: "Broder Branham, kom över hit! Jag är syster *Den-och-den* från *Där-och-där*. Jag är — jag är här på hotellet. Jag — jag — jag tog med mig min mor. Hon är sjuk." Jag tar med mig min hustru. Om jag inte gör det, tar jag med mig någon annan broder. Förstår Ni? Jag — jag gör det inte. Jag tror inte . . .

²⁰⁰ Jag tror det skulle vara all right för mig att gå in dit, men tänk om någon såg mig gå in där! Förstår Ni? Tänk om någon såg mig göra det! Förstår Ni? Innan man visste ordet av skulle de då säga: "Han gick in dit, där den där kvinnan var. Han jagar efter kvinnor." Det, ser Ni, det skulle vara någonting jag inte borde göra. Förstår Ni? Man bör aldrig göra någonting sådant, för man lägger en stötesten i vägen för någon annan. Förstår Ni? Jag tror inte, att jag skulle göra någonting orätt där inne. Skulle, jag skulle lita på Gud för att gå in där. Vad saken än gällde, skulle jag lita på Gud. Men ändå, ser Ni, och — och — och jag älskar Herren mycket nog för att inte göra det. Förstår Ni? Det är en kärlek man har. Man, man gör det inte för att det är en plikt att göra det. Man gör det, för att man älskar Herren. Man måste inte göra det, men man gör det ändå.

²⁰¹ Paulus sa: "För mig är allting lovligt, men allt är inte nyttigt." Förstår Ni? Paulus kunde göra en massa saker, som han kanske visste, att Herren förstod honom i och litade på honom, men det var inte nyttigt för honom att göra det.

Så det är på det sättet de här byråkraterna försöker att säga: "Fyrtio dagar före Påsk börjar vi alltid en fasta." Och de äter precis lika mycket, som de alltid gör. Kanske de säger: "Nå, jag tycker inte om bönor, så jag ska sluta med bönorna under fastetiden." Jag har hört dem säga det. "Jag tycker inte om fläsk, så jag ska bara sluta med fläsket, vet Du. Jag ska sluta med att dricka under fastetiden."

²⁰² En kvinna sa till mig, hon sa: "Vet Du vad jag slutar med under fastetiden i år, broder Branham?"

Jag sa: "Nej. Vad då?"

²⁰³ Hon sa: "Godis." Hon sa: "Jag — jag har aldrig brytt mig så mycket om det i alla fall." Förstår Ni?

²⁰⁴ Där ser Ni. Det där kallar de nu för att fasta. Förstår Ni? Lagiskhet. De säger: "Jo, jag fick en . . . Du vet, jag — jag — jag har stapplat till kyrkan länge. För jag ska säga Dig, att jag gick i söndagsskolan ett helt år, för att min lärare sa, att de skulle ge en Bibel till den, som inte missade en enda dag."

²⁰⁵ Broder, det där är nu ett sätt att gå. Jag skulle hellre bara gå och köpa mig en Bibel. Förstår Ni? Om man inte går till kyrkan för att man älskar Herren, kan man lika gärna hålla sig borta.

Det är alltsammans. Förstår Ni? För man går dit, för att man älskar Gud. Jag tänker på den här sången vi sjunger:

Välsignat vare det band, som binder

Våra hjärtan i kristen kärlek.

Besläktade sinnens gemenskap

Liknar den Däruppe.

Då vi skils från varandra,

Ger det oss invärtes plåga.

Men vi ska ändå vara förenade i hjärtat,

Och hoppas att få mötas igen.

²⁰⁶ Förstår Ni? Så är det. "Då vi skils från varandra, ger det oss invärtes plåga." Jag har sett den tiden, broder. Låt mig inte fördöma oss, utan låt mig bara väcka oss upp för någonting. Jag har sett den tiden i den här församlingen, då folk, då de måste vänta till onsdag kväll för att få träffa varandra, grät de över det. Och det är riktigt. Jag har sett predikanter komma in här och säga: "Hur bär Du Dig åt? Å, de där människorna är precis ett i hjärtat." Förstår Ni?

²⁰⁷ De träffas vid dörren och säger . . . De där systrarna möter varandra där bak och kramar varandra och säger: "Syster, försäkra Dig om att be för mig nu! Raring, jag kommer att träffa Dig igen på onsdag kväll. Du kommer att be, eller hur? Be för mig! Jag ska be för Dig." Och håller på så där och det är tårar i deras ögon.

²⁰⁸ Att se bröderna skaka hand med varandra och de kan bara knappast komma ifrån varandra så där. Det är verklig kristen gemenskap. Förstår Ni? Förstår Ni? Väntar bara, ber för varandra. Ja, sir. Det är så vi borde vara. All right.

²⁰⁹ De här männen nu, som gjorde de här uttalandena, de var inte dåliga människor. De menade inte att vara ondskefulla. De trodde, att de gjorde Gud en tjänst. De där fariséerna osv. de var inte spritsmugglare och drinkare. De var religiösa människor. De var inte dåliga. De bara — de accepterade bara inte Sanningens Ord. De accepterade inte Anden. Varför? De höll fast vid sina trosbekännelser och sina — sina ledares traditioner. Förstår Ni? Det visade, att de älskade sina ledare.

²¹⁰ Här är den store Kaifas, översteprästen. Där är resten av de där stora prästerna och de där männen följer med.

Ta nu liksom katolikerna! De . . . Inte för att säga något ont om dem. Samma sak med protestanterna. Ta en katolik, han älskar sin präst. Och — och jag berättar för honom om Herrens Ord och — och han ser Guds verk. Han säger: "Men min — min församling tror inte på det där." Och man börjar samtala och pressa honom. Jag säger . . .

En kvinna sa till mig här om dagen, hon sa: "Det är synd för mig att lyssna till dig." Förstår Ni? Hon ville inte vara dålig. Hon

tyckte bara så mycket om sin församling och sin präst, att om hon lyssnade till någonting annat. . . Hon var lojal mot den där prästen.

²¹¹ Jehovas vittnen är lojala mot vad de tror på. Baptisten är lojal mot vad de tror på. Presbyterianen är lojal mot vad de tror på. Och de är precis lika lojala mot sina pastorer. Kan inte vi vara lika lojala mot Ordet? Förstår Ni? Om nu de där. . .

²¹² Jag vill fråga Er en sak. Man säger: "Jamen broder Branham, hur vet Du att de inte är det?"

Om nu de där fariséerna och sadducéerna och ledarna på den tiden skulle ha kommit bort från sina trosbekännelser och sina dogmer och lyssnat till vad Ordet sa och vad Jesus berättade, precis exakt vad Messias skulle göra, skulle de ha hållit sig till Honom. Förstår Ni? Men de tyckte så mycket om sina ledare.

De var inte dåliga människor. De skulle inte stjäla, ljuga, svära, någonting sådant. De skulle inte göra det. De skulle inte begå äktenskapsbrott. Å, visst inte! Å, de skulle bevittna steningen av någon, som hade gjort någonting sådant. Och de skulle inte — de skulle inte göra det där. De var goda människor.

Men det var bara det, att de inte var andliga människor. Moraliskt sett var de fina, men det är inte det, som räknas. Och vad sa Jesus till dem, just de där lojala människorna? Han sa: "Ni är av Er fader, djävulen." Förstår Ni? Det är Ordet, som räknas.

Nu ska jag skynda mig så fort som möjligt.

²¹³ Nu var de inte Ande-fyllda, men de var lojala och höll sig till sina ledares moderna trosbekännelse. Förstår Ni? All right. Hans verksamhet avslöjade deras lära. Det var det, det var fråga om. Titta nu! Jag ska bara ta det. Nu bara. . .

Bröder, jag — jag, jag — jag ska be Er om förlåtelse just nu, för att jag är så här långrandig. Jag. . . Kanske Ni inte kommer att vilja, att jag ska komma tillbaka en gång till. Men titta! Lyssna till det här! Förstår Ni? Jag vill, att Ni ska vara säkra på att få tag i det här.

²¹⁴ Nu hade de sina trosbekännelser och det fanns stora församlingar och utmärkta människor och skickliga män, heliga män, goda män, måttliga män, fina män, hedervärda män, ärans män, utbildade, smarta, religiösa. Är det riktigt? [Bröderna säger: "Amen." — Utg.] Och det vet vi alla. Precis så fina som man kunde finna var som helst. Förstår Ni? Men då Jesus kom, avslöjade Hans verksamhet deras lära, för Gud bevisade genom Jesu Kristi verksamhet, att Han var med Honom.

²¹⁵ Citerade inte Petrus samma sak? Han sa: "Ni män av Israel, låt detta bli bekant för Er och lyssna till mina ord!" Han sa: "Jesus av Nasaret, en Man, som godkändes av Gud ibland Er." Förstår Ni? Förstår Ni? Om de. . .

²¹⁶ Liksom den här blinde mannen sa: "Är inte det här någonting fantastiskt? Ni är nationens andliga ledare och här kommer en Man in och öppnar mina ögon genom Guds kraft och ändå vet Ni ingenting om Honom." Han sa: "Det här är någonting fantastiskt." Han hade någonting, eller hur? Visst hade han det. All right. Det hade han. En Man, som kunde göra detta, och ändå visste de inte varifrån Han var. Det där var nu någonting fantastiskt.

²¹⁷ Titta nu, hur det är idag, bröder! Förstår Ni? Vi har en, vi vet, att vi har en rörelse, som är av Gud. Vi vet, att Den utför mirakler. Den helar de sjuka. Den till och med uppväcker döda. Den kastar ut djävlar. Den talar i tungor och uttyder tungotal. Den sänder ut profetior, de sker. Han visade oss drömmar, uttydningar, fullkomligt, exakt. Är det då inte underligt, att stora ledare skulle säga, att vi var en skara tokiga människor, då de är nationens ledare, kyrkornas ledare? Det är någonting fantastiskt.

²¹⁸ Vad är det? Det är fortfarande avundsjuka. Guds Ande och kraft och Ord i den här yttersta tiden avslöjar deras dogmer och trosbekännelser, som de har förblindat människorna med, det är alltsammans.

Så, mina unga bröder, Ni allesammans, som går ut här i de här församlingarna, håll fast vid Guds Ord! Flytta Er inte! Om Ni inte kan få det att gå i uppfyllelse, stå inte i vägen för någon annan! Stå där och klappa på portdörren och peka bara rakt på Den! Det är riktigt. Stå kvar där! Sätt inte igång någon fanatism, för den kommer att avslöja Er. Men om Ni kommer att stå trogna och heliga och tillsammans med Ordet, kommer Gud att försvara Er. Det är riktigt.

²¹⁹ Hans verksamhet avslöjade deras läror och dogmer. Så de tog varenda chans att bli av med Honom, som de kunde finna. Allting, som de kunde hitta, för att bli av med Honom, det gjorde de. Försökte säga: "Nja, nu, titta *här!* Titta *här,* *Den-och-den,* *den här!*"

²²⁰ Där är Han, sitter där en dag i Simon den spetälskes hus. Inte ett enda ord säger, att Han helade honom. Han var spetälsk. Ingenting säger, att Han helade honom. Det är riktigt.

²²¹ Han gick förbi Betestadammen och där låg omkring två tusen människor, lama, blinda, halta, förtvinade. Och Han gick bort till en enda man och helade honom och gick bort. Man säger: "Nåväl nu, om Han var Messias, skulle Han ha helat dem allesammans. Om Han var full av medlidande, som Ni alla säger, att Han är, skulle Han ha haft barmhärtighet med dem alla."

Allting, som de kunde finna för att sätta en svart fläck på Honom, det gjorde de. Allting de kunde finna, kastade de på Honom. All right. De tog varenda chans de kunde att undanröja, bli kvitt Honom.

222 Ifrågasatte Hans födelse. Hans födelse ifrågasattes. De la det där framför människorna. De kunde inte förstå, hur Han kunde vara född genom jungfrufödelse. Och Josef, Hans far, skulle vara en snickare. Och Han föddes innan Josef och Maria gifte sig. De kastade det där framför människorna. Ja, sir. Förstår Ni? Vad är det jag säger nu? De smutskastar Honom. Förstår Ni?

223 ”Titta på Honom! Var kom Han ifrån? Titta på Hans mor, ingenting annat än en prostituerad på gatan, som fick den här babyn. Och sedan babyn hade fötts. . . Hon var redan gravid, babyn skulle födas, då gifte Josef sig med henne för att dölja det, kom sedan med någon sorts. . . Å, det är ett djävulens verk. Kan Ni inte se? Det är den sortens födelse.” De kastade det där framför människorna och läste inte i Bibeln, Jesaja 9:6: ”En jungfru ska bli havande.” Förstår Ni? Vad var det? De kom bort från Ordet. Så var det.

224 De smutskastade Hans auktoritet. ”Mina herrar, vet Ni inte, att vi är Mose lärjungar? Vet Ni inte, att vi är Kristi tjänare? Vet Ni inte, att vi rannsakar Skrifterna dagligen? Och vi har inte en enda sak.” De sa: ”Messias skulle komma till Sitt tempel. Inte ett enda ord om att Han kom till ett tempel. Var är Han någonstans? Vilken skola kom Han ifrån? Fråga vem som helst av bröderna, både metodisterna och baptisterna och presbyterianerna, Ni vet, fariséerna, sadducéerna osv. Vilket medlemskort har Han? Var är Hans auktoritet ens att predika? Han har inte blivit prästvigd. Han har inte ens rätt att predika.”

225 Han sa: ”Min prästvigning kommer från Gud. Mina gärningar stadfäster vad jag är.” Det är riktigt. ”Jag behöver inte ha Era papper.”

226 Förstår Ni, vad jag menar? De kastade det där. Hans lära, å, de kallade Honom för Beelsebub. Hans lära kunde de inte förstå.

227 ”Å, Han är oenig med alla fädernas traditioner. Han är till och med oenig med fariséerna. Han är oenig med sadducéerna. Han är oenig med hela gruppen av dem. Varifrån får Han nu sin lära?” Från Bibeln, naturligtvis.

”Nåväl,” säger man, ”tja, hur ska jag nu veta, att Det Där är riktigt?” Gud bekräftade det.

Det var det, den blinde mannen sa. ”Det är underligt, om Ni har så rätt och Han har så fel. Ändå kan Han ta Guds kraft och öppna mina ögon och Ni har aldrig ens sett det göras. Det är underligt.” Oj, oj! Jag tycker om att ta ställning för Honom. Gör inte Ni det? [Bröderna säger: ”Amen.” — Utg.] Visst. ”Ni säger, att Ni är Mose lärjungar och Ni har så rätt och Han har så fel, låt mig då se Er göra de saker Han gör!” Amen.

228 Det var där, ifråga om Hans Lära, som de fördömde Honom, alla Hans anspråk. De sa: ”Han har ingen. . . Hans anspråk på att vara en Messias var orätta. Hur skulle Han kunna vara en

Messias, som inte kom till församlingen? Hur skulle Han kunna vara en Messias? Och här är vi, grädden av Israel!”

Men grädden hade surnat. Förstår Ni? Å! Jajamensan. Hade flugor i sig, så de måste skumma av det där.

229 Så han sa: ”Här är vi, församlingen, de utvalda. Vi är . . . Vi har hållit traditionen. Vi har hållit Mose lagar. Vi har gjort alla de här sakerna, och så vidare, så här. Och här kommer den här Mannen och fördömer våra anspråk. Och dessutom våra heliga präster, vår helige fader, som gjorde *det här* och som gjorde *det där*, och alla de här andra sortens saker och alla våra stora män och Han kallar dem ’av djävulen’, kallar sedan Sig själv för Guds Son.” Oj, oj! Förstår Ni?

230 De försökte kasta de där skuggorna över Namnet Jesus och över Jesus, för att få det framför människorna. Mycket mer skulle kunna sägas där, men det tar för mycket tid. Men vad? Men Ordet och gärningarna bekräftade Honom. Amen.

231 Å, för de sanna troende, de förutbestämda, som var förutbestämda till att se Honom och förstå Hans verksamhet, där var Han. Om Han än aldrig öppnade Sin mun om någonting, visste de, att det var Han. Halleluja!

232 Den där lilla gamla skökan, som gick dit ut till brunnen den där dagen, hämtade en hink vatten. Och en medelålders Man, som satt där borta, sa: ”Ge mig att dricka!”

233 Hon sa: ”Å, det är inte brukligt, att Ni judar ber en samarisk kvinna om något sådant.”

Han sa: ”Men om Du visste, vem Du talar med!”

234 ”Nu”, tänker hon, ”är det här en viktigpetter till jude.” Hon vände sig om, sa: ”Jag ser, att Du är jude. Och om Du är jude, är Du naturligtvis religiös, och Ni säger, att man ska tillbe i Jerusalem. Men vår fader, Jakob, drack ur den här brunnen och vattnade sin boskap här. Och det är djupt ner till vattnet och Du har ingenting att hämta upp det med. Och vi tillber på det här berget.”

235 Han sa: ”Stopp, bara en minut! Gå och hämta Din man och kom hit!”

Hon sa: ”Jag har inte ens någon man.”

236 Han sa: ”Du har sagt sanningen.” Han sa: ”Du har fem. Du har haft fem och den, som Du nu lever tillsammans med, är inte Din.”

237 Den där lilla skökan, förutbestämd, jag kan precis se henne sätta ner den där krukans och hon sa: ”Herre, jag inser, att Du är profet.” Förstår Ni? Förstår Ni?

238 Den där säden låg där. Det enda, som den behövde, var Vatten, och Vattnet hade fallit på den.

239 Då Det föll på de där fariséerna, sa de: "Det är Beelsebub." Kunde inte ge någonting. Det fanns ingenting där utom ogräs att komma från.

240 Men då den där förutbestämda säden träffades av Livets Vatten, sa hon: "Herre, Du måste vara profet. Jag vet, att då Messias kommer, kommer Han att säga oss de här sakerna."

Han sa: "Jag, som talar med Dig, är Han."

241 Hon lämnade den där vattenkrukan och in i staden! Hon hade någonting att berätta. Hon sa: "Kom och se en Man, som har sagt mig, vad jag har gjort. Är inte det här Messias själv?" Förstår Ni? Hon tog ställning för Jesus. Det är riktigt.

242 Underligt, eller hur? Alla fariséerna och sadducéerna kände inte igen Honom och den här skökan kände igen Honom. Förstår Ni? Varför? De, som trodde på Honom och älskade Honom och hade sett Hans tecken, de visste, att det där var Messias tecken. Det går inte att komma runt det. De visste det.

243 Då gamle Natanael gick fram dit. Kanske före Filippus, han sa: "Jag vet nu inte ifråga om det här, Filippus. Jag har sett massor av saker uppstå på den här sista tiden. Jag vet, att det är massor av saker, som pågår." Men han gick dit fram inför Honom. Han sa: "Jag ska gå och lyssna på Honom och se, vad Han har att säga."

244 Gick dit fram och Jesus sa: "Se, en israelit i vilken det inte finns något svek."

Han sa: "Rabbi, när lärde Du känna mig?"

245 Han sa: "Innan Filippus ropade på Dig, då Du var under fikonsträdet, såg jag Dig."

246 Vad hände? Vattnet träffade den där förutbestämda säden. Oj, oj! Då Det gjorde det, sa han: "Rabbi, Du är Guds Son. Du är Israels Konung."

247 Vad var det? Säden låg där, redo. Gud sådde den för länge sedan innan världen grundlades. Den skulle ta fram Ljusets just vid den tiden. Halleluja!

248 Det är där jag står, just där, broder. Det är det jag tror på, just det. Jag predikar Det och det faller *här* och *där* och de går *den här* vägen och *den där* vägen. Det gör ingen skillnad. Någonstans kommer Det att träffa ett sådeskorn. Och då Det gör det, [Broder Branham knäpper med fingrarna. — Utg.] kommer det att sprätta upp till Liv, *så där*, precis lika säkert som aldrig det. Jajamensan.

249 Liksom, "Den där blinde pojken", sa Han, "det skedde, för att Guds verk skulle uppenbaras." Förstår Ni? Förstår Ni? Han visste, vad som skulle ske. Visst gjorde Han det. All right.

250 De förutbestämda nu, då de såg Hans Skriftenliga tecken, förstod att Ordet bekräftade gärningarna, rättare sagt, gärningarna bekräftade Ordet, att Ordet var riktigt. De var

förutbestämda till att se Det och de var inriktade på att se Det och de fick tag i Det.

Då sa de . . . Sedan de hade sett, att de inte kunde komma någonvart.

²⁵¹ För de människor, som var förutbestämda till Evtg Liv, de skulle komma att finna Det. Det är alltsammans. ”Alla, som Fadern har gett mig, kommer att komma till mig. Och alla, som kommer till mig, ska jag ge Evtg Liv och låta dem uppstå på den yttersta dagen. Inte en enda av dem ska gå förlorad.” Amen. Jag håller fast vid det där.

”Inte på grund av gärningar, inte på grund av handlingar, inte genom kraft, inte genom makt utan genom min Ande, säger Gud.” Inte vad jag har gjort, vad jag är eller vad jag ska bli, utan vad Han är. Och jag är i Honom. Och vad Han än är, är jag en del av Honom. Amen. Jag är frälst för att jag är en del av Honom. Och Han, Han är Gud. Och jag är en del av Honom, då jag är Hans son. Det är riktigt. Så det är inte, vad jag har gjort, vad jag kommer att göra. Det är vad Han har gjort. Det är min förtröstan, just där. All right.

²⁵² Så de såg, att de inte kunde komma någonvart. Jag ska hoppa över en del Skriftställen här. De såg, att de inte kunde komma någonvart med Honom.

Så, ser Ni, nästa sak de måste göra för att försöka få bort Honom från fältet, de gick och sa till Hans bröder och Hans mor: ”Ni vet, Han är väldigt trött. Ni borde ta Honom åt sidan det tag.” Den där hycklarskaran! De bara, saken var bara att de inte ville få, det de inte ville göra . . . De ville bli av med Honom. Det var inte det, att de tänkte, att Han var så trött. De skulle gärna vilja, att Han arbetade ihjäl Sig. Men varenda gång Han gick ut, började miraklen forsa, Guds Ord gick ut.

Jag, skulle jag inte tycka om att höra Honom stå där uppe den där dagen, på havsstranden, då Han kallade Simon Petrus och sa: ”Följ mig!” Jag skulle tycka om att komma till en stubbe och sätta mig ner där, lämna mina nät och lämna mitt metspö, broder Crase, och sätta mig ner där, luta mig bakåt mot en stubbe och lyssna till Hans predikan, då Han kom i den där båten! Oj, oj, oj! Skulle jag inte ha älskat att höra Honom, då Han sa det där: ”Kom till mig, alla Ni, som arbetar och är betungade! Jag ska ger Er vila.” Amen. Jag skulle ha tyckt om att höra Honom säga det.

²⁵³ De försökte få Hans mor och dem att få bort Honom från fältet. De sa: ”Å, Ni vet, Han är — Han är utarbetad. Jag tror det är bäst att Ni får bort Honom från den där vägen.” Hur som helst, vad som helst för att bli kvitt Honom, det var allt de ville. Ja, sir.

²⁵⁴ Åter igen, de många, som följde med Honom bara för att finna någonstans att snärja Honom. Visste Ni det? [Bröderna säger: ”Amen.” — Utg.] Folk följde med Honom hela tiden bara

för att finna ett ställe. De gav Honom en dag en penning. Och de sa: "Rabbi . . ."

Innan de gav Honom penningen, sa de: "Rabbi, vi är judar. Vi vet, att Du är en stor gudsmän." Å, den där hycklaren! Förstår Ni? Ja. "Vi vet, att Du är en stor gudsmän. Jajamensan, Rabbi!" De följde med Honom hela tiden. "Å, god morgon, broder! Å, vi är så lyckliga för att Du är här i vårt land! Å, vi är så glada att se Dig! Vi är verkligen för Dig, passionerat, broder. Om Du tänker ha en väckelseserie, kanske vi till och med samarbetar med dig." Förstår Ni? Vad de försöker göra, är att gillra en fälla för Honom. Förstår Ni?

²⁵⁵ De sa: "Nu vet vi ju, att Du är en stor gudsmän. Du frågar inte efter någon människas välvilja. Du fruktar ingen annan än Gud. Och vi vet, att Du är djärv. Å, Du är orädd med Ditt Budskap! Vi vet, att Du är en stor profet, för ingen skulle kunna göra så där och vara orädd med sitt Budskap i en tid som denna, med mindre Han var en Guds profet, vet var Han står. Så vi vet, att Du inte har anseende till personen, inte till någon. Rabbi, Du är en stor Man. Vi är judar. Vi är absolut med Dig, broder. Visst är vi det.

²⁵⁶ "Rabbi, är det nu rätt att betala skatt till Caesar?" Å, den där skaran hycklare! Hmpf!

Vänta! Den Helige Ande var med Honom. Han var Den Helige Ande. Förstår Ni? Han sa: "Har Ni en penning?"

De sa: "Å, ja, ja då. Ja. Jag har en penning, ja det har jag."

Han sa: "Räck mig den!" Han sa: "Vems inskription är det på den?"

De sa: "Caesars."

Han sa: "Ge då åt Caesar det, som är Caesars, åt Gud det, som är Guds!"

²⁵⁷ Gillrade en fälla för Honom, fast de bekände sig vara Hans vänner. Verkade som ingen kunde förstå Honom. De färdades tillsammans med Honom ett litet tag, fick sedan avsmak för Honom och lämnade Honom. De kunde säga: "Å, nåväl, vi trodde, vi trodde säkert . . ." Till och med lärjungarna sa: "Vi trodde säkert, att det här var Han, som skulle — skulle . . ." Till och med Johannes sände och frågade Honom: "Är Du Han, eller ska vi vänta på en annan?" Förstår Ni? Å, vilket liv Han måste ha levat, ser Ni, och vetat om det där! Men Han hade en enda avsikt, en enda avsikt: Att göra Guds verk. Många gick med Honom bara för att finna någonstans att fånga Honom.

²⁵⁸ Nu hoppas jag, att det inte är vanhelgande om jag säger, att det är detsamma idag. Många kommer in och följer mötesserien bara för att finna ett ställe, se en be för någon.

²⁵⁹ Här för inte så länge sedan var en syster, som går i den här församlingen, i en annan församling, där Gud fick allting att ske.

Och den här systemen sa till den andra systemen, hon sa: ”Du vet, den där mannen, som kunde be för de sjuka,” sa hon, ”måste ha ett — ett — ett mycket segrande liv.” Och hon sa: ”Han måste kunna, hans familj, allting, bli helad av ett uttalat ord, så där.” [Broder Branham knäpper med fingrarna. — Utg.]

Och den andra systemen råkade vara från Jeffersonville. Och jag är säker på, att ingen måste veta annat än vad Jesus sa: ”Bland sitt eget folk”, Ni vet, ”sitt land”. Det är riktigt. Det är orsaken till att jag . . . Det kan vara det just nu, som kommer nära, det kan vara ett tidens skifte, ser Ni.

Och han sa — han sa: ”Vet Du vad?” Hon sa: ”Inte en enda av hans barn kan ha snuva, utan att han tar det till en doktor.” Något så fattigt, förnedrande, förledande som det, ser Ni, ser Ni, en kvinna, som bara ville bli kvitt. Hon sa: ”Då hans barn blir sjuka, tar han dem till en doktor.”

²⁶⁰ Vem som helst, som är förnuftig, skulle göra samma sak. Ja. Folk kan inte förstå, att medicinen är sänd av Gud. Å, bröder, om den inte är det, så är den av djävulen. Visst är den det. Gud är där, dit medicinen inte når. Förvisso. Medicinen är av Gud. ”Nåväl” säger man, ”jag känner en massa doktorer, som bara . . .” Ja då, och jag känner en massa predikanter, som är på samma sätt, också. Det är inte mannen, som hanterar det, det är vad det är. Jag känner till många män, som hanterar Guds Ord, som inte tror på gudomlig hebrädagörelse, tror inte ens på Gud. Riktigt. Men de hanterar Det i alla fall. Det finns många män där ute med medicin och kirurgi och sådant, som förnekar Gud och allting annat, men det finns många, som tror på Honom också. Så om det hjälper folk, är det av Gud. Jag behöver inte . . . Jag behöver inte ta den där bilen och åka hem ikväll. Jag kan gå, om jag vill. Men Gud gjorde mig en bil, så jag tackar Gud för den. Alla de här sakerna kommer från Gud, men använd dem förståndigt. Bli inte tokig i dem! Förstår Ni?

²⁶¹ Samma sak, så det där, det är det, ser Ni. Försöker bara finna någonting åt den här nyomvända för att smutskasta deras namn, namnet på — på Guds verk. Förstår Ni? De ville smutskasta det. ”Varenda gång ett barn blir sjukt, ett av hans barn, tar han dem till en doktor.”

Visst skulle jag det. Om doktorn sedan inte kan . . . Jag ber Gud om hjälp innan jag går dit. Om sedan doktorn inte kan göra någonting åt det, då tar jag honom litet högre upp. Mmm. Det är riktigt. Ja, sir.

Å, precis samma sak idag, de försöker finna en fälla någonstans.

²⁶² Han kände dem men lägg märke till, att Han aldrig grälade på dem! Han gick med dem hela tiden. Mmm. Han gör samma sak nu. Han går hela tiden med dem, visar dem Sin barmhärtighet,

det är riktigt, fastän de gör allting emot Honom. Varför? För att Han älskar dem. Och Han gick med dem.

Men de är alltid färdiga att ropa på Honom i nödens stund. De vill ha Honom då. De vill. . . De har roligt åt någon, åt att man ropar. De har roligt åt någon, som predikar gudomlig helbrägdagörelse, säger att de inte tror på det. De har bara inte varit tillräckligt sjuka än. Jag har hört många.

²⁶³ En kvinna, som höll på att dö precis då jag sprang uppför trappan, då jag höll på att predika här. Och mannen stod just där vid dörren och ropade på mig. Hon hade gått förbi. Hon bodde uppe på gatan här och hade en ko där ute. Och hon sa: "Om min ko fick den sortens religion, som Billy har, skulle jag slå ihjäl kon." Mindre än en timme senare drabbades hon och togs till sjukhuset, en vacker ung kvinna.

Och jag störtade iväg dit ut. Hennes man var katolik. Och de skickade efter mig. "Hon håller på att dö. Och hon. . . Hennes ögon började svälla ut. Hon sa: 'Kalla på honom! Kalla på honom! Kalla på honom! Fort! Fort!'"

²⁶⁴ Och hennes bror körde upp och stod där vid dörren och väntade och väntade och han gjorde hela tiden tecken åt mig. Och platsen var fullpackad med folk. Och efter en stund kom någon fram och la en lapp på — på bordet här. Det stod — stod: "Någon håller på att dö på ett sjukhus."

Och jag tror det var broder Graham Snelling, jag sa: "Ta min plats, medan jag far." Och han ställde sig bara upp och ledde sången. Han var inte ens kallad att — att predika vid den tiden. Han kom upp för att leda sången.

Och jag gick ut och kom i min bil och störtade dit ut. Och just som jag gick uppför trappan, drog hon sitt sista andedrag. Och naturligtvis reagerar tarmarna och njurarna, allting. Och jag sprang in där och de hade redan täckt över hennes ansikte och ångorna kom upp överallt, så där. Och den där gamla sköterskan stod där, hon sa: "Broder Branham, hon ropade efter Dig till sitt sista andetag." Försökte ställa det tillrätta men det var för sent då, ser Ni. Ja. Alltför. . . Man kan synda en gång för mycket, vet Ni.

²⁶⁵ Och hon hade liksom haft. . . djupt i sitt ansikte. Hon hade kastanjefärgat hår, en verkligt vacker kvinna. Och hennes — hennes kortklippta hår hade rest sig. De stora, stora bruna ögonen var utstående och bara halvslutna. Och fräknarna i hennes ansikte hade blivit så, en sådan påfrestning, att de bara stod ut som små bulor över hela hennes ansikte och hennes mun var öppen. Och jag gick dit bort och tittade på henne.

Och där stod hennes man där och sa: "Billy, det var så här det var." Han sa: "Jag är katolik. Jag vill, att Du ska läsa en bön för henne, för hon har gått till skärselden."

Jag sa: ”Va?”

²⁶⁶ Han sa: ”Läs en bön för henne!” Han sa: ”Hon har gått till skärselden. Hon gick förbi Din kyrka för omkring två timmar sedan och sa: ’Om vår ko någonsin får Din slags religion, skulle hon slå ihjäl kon.’ Förstår Ni? Han sa: ”Läs en bön för henne!”

²⁶⁷ Jag sa: ”Det är för sent. Hon skulle ha renat sin själ här, inte då hon kom någon annanstans.” Förstår Ni? Det är riktigt. Jaa, då.

Men vi vill alltid ha Honom i bedrövelsens tid. Människor, jag har hört dem säga: ”Jag tror inte på Gud.” Låt honom skada sig riktig illa en gång, se efter vem han ropar på först!

²⁶⁸ Till och med Hans lärjungar en gång, då de var i en storm. Fast då de fick syn på Honom, blev de litet rädda för Honom. De visste inte precis exakt, vad det var. De sa: ”Det är en ande.” och de skrek. Men ändå, allt hopp om räddning var ute, så de bjöd in Honom. Ja. Alltid då, antingen man är litet misstänksam eller inte. Då allt hopp är ute, vill man bjuda in Honom. Ja. De tog in Honom för att de behövde Honom. Det är riktigt.

²⁶⁹ Ni vet, jag har ofta undrat, ibland, kanske det är därför stormarna kommer på. Har Ni någonsin tänkt på det? Han satt där uppe och gav akt på dem, tills de behövde Honom och då kom Han in på scenen. Så vi kan se vårt behov av Honom nu. Vi ser, att stormen är på väg, broder. Låt oss ta ställning för Honom ikväll! Ta ställning för Hans Ord.

Jag — jag — jag slutar här.

²⁷⁰ Låt os ta ställning för Honom! Låt oss, Ni och jag, bröder, förena oss med Honom ikväll! Stormen kommer. Och vänta inte, tills den lilla båten har sjunkit! Låt oss ta in Honom i vår lilla bark nu!

Du kanske tittar bort och säger: ”Jag kan inte förstå alla de här sakerna, broder Branham.”

²⁷¹ Se efter, om vi säger någonting annat än det, som finns i Ordet! Se efter, om det finns någonting där, annat än det Han lovade att göra! Det kanske ser litet kusligt ut för Dig ibland. Du tänker: ”Oj, oj. Jag kan inte förstå Det Där.” Men det kommer att komma en dag, då detta Ditt liv lämnar Dig. Det — det kommer inte att se så illa ut för Dig då. Då Du vet med Dig, att Du måste vända om till den Gud, som skapade Dig, då kommer Du att vilja ta in Honom. Låt oss ta in Honom nu, innan stormen blir värre, än den är.

²⁷² Jag vill ha in Honom i mitt hjärta. Jag vill ha Honom så mycket i mitt liv, att hela min varelse blir genomsyrad, så att mitt sinne, mina tankar, mitt allt som jag är, regeras och styrs av Kristus Jesus. Jag vill vara så förlorad för — för mig själv, att allt jag vet och ser är Jesus Kristus.

Och jag vill komma före Er allesammans, om Himmelens Gud tillåter Er att få de här sakerna, som jag har talat om. Då jag kommer ibland Er, vill jag känna Kristus, Honom som korsfäst. Jag — jag vill känna Guds härlighet och dyrbara lovord. Sitta ner ibland Er och höra den ene predikanten komma upp och ge Gud äran för det han har sett ske i sin församling. En annan, vad han har sett ske i sin församling. En annan, vad han har sett ske i sin församling.

²⁷³ Det är exakt, vad de gjorde. Och då de kom tillsammans och möttes i gemenskapen, i Apostlagärningarna 4, räknade de upp vad Gud hade gjort *här* borta och vad Gud hade gjort *här* borta. Och Petrus och Johannes hade blivit piskade. Och — och — och gav ett löfte, att de skulle . . . om vad de skulle göra dem, om de predikade något mer i Jesu Namn. Och de samlades med de sina och de bad allesammans endräktigt och bad i Guds vilja och citerade Skriften. ”Varför rasade hedningarna och inbillade sig människorna någonting fåfängligt?” Och då de bad, skakade Den Helige Ande platsen, där de var församlade.

²⁷⁴ Det är den sortens möte vi behöver. Det är det, vi måste ha, bröder. Låt oss vara befästa genom Guds Ord, genom Guds Ande, genom Guds kraft! Och låt vårt Ljus nu lysa så, att vi blir lika Stefanus!

²⁷⁵ Han stod där, en enda man, inför Stora Rådet, ensam bland kanske en halv miljon människor, stod han där. Varenda en av dem pekade sitt anklagande finger mot hans ansikte. Då den där lille mannen gick dit ut, står det: ”Han lyste som en ängel.” Jag menar kanske inte en strålkastare på hans ansikte, så där. En ängel behöver inte ha en strålkastare på sig. Utan en ängel är en man eller . . . En ängel är en budbärare och en budbärare, som vet, vad han talar om.

Han gick dit ut och sa: ”Män och bröder och fäder, våra fäder i Mesopotamien, hur de fördes ut och Abraham”, osv. och vidare till *Det-och-det*. Och så kom han fram till det, som förargade dem och sa: ”Å, Ni styvnackade, med oomskurna hjärtan och öron, varför står Ni alltid emot Den Helige Ande? Liksom Era fäder gjorde, så gör Ni.” Han visste exakt var han stod. Det var därför han lyste. Han var inte det minsta rädd. Han visste, Vem han trodde på.

²⁷⁶ Till och med då döden knackade på Paulus hjärtedörr. [Broder Branham knackar på predikstolen. — Utg.] Och han sa: ”Jag vet på vem jag tror och jag är övertygad om att Han kan bevara det, som jag har överlämnat åt Honom till den dagen.” Amen.

²⁷⁷ Herren välsigne Er, bröder! Jag är ledsen, att jag har hållit Er här till tjugofem minuter i elva. Jag vet, att det här är osedvanligt för Er. Jag är ledsen för att göra det. Men Ni har varit mycket

trevliga ikväll, ingen av Er har gått. Ni har suttit och gett mig Er odelade uppmärksamhet.

Och jag tror och hoppas, att Gud, Den Helige Ande, i mitt lilla avbrutna, nervösa tal, någonstans har hållt ut ett litet Frö i Era hjärtan, så att Guds Kraft kommer att träffa och få Liv i Det, precis som kvinnan vid brunnen och andra, som är förutbestämda till Evtig Liv. Gud välsigne Er!

²⁷⁸ Broder Neville, ska Du avsluta mötet eller vad vill Du göra? Hur vill Du? Bara . . . [Broder Neville säger: "Jag skulle bara be." — Utg.]

Älskar Ni Honom? [Bröderna säger: "Amen." — Utg.]
Tänker Ni tjäna Honom? ["Amen."] Tänker Ni tro på Honom? ["Amen."] Amen.

Älskar Du Honom? Amen.
Tänker Du tjäna Honom? Amen.
Tänker Du tro på Honom? Amen.
Amen. Amen.
Vi vill sjunga den. Amen
Amen. Amen. Amen. Amen.
Bibeln är sann. Amen.
Jag tror på Den. Amen.
Den är Guds Ord. Amen.
Amen. Amen.

Låt oss stå upp!

Amen. Amen. Amen. Amen. Amen.
Herre, vi älskar Dig. Amen.
Amen. Amen. Amen. Amen.
Vi tror att Du kommer. Amen.
Vi är redo att möta Dig. Amen.
Kom, Herre Jesus! Amen.
Amen. Amen.

Vi ber Gud att låta oss alltid göra vårt bästa för att tjäna Honom.

Amen. Amen. Amen. Amen. Amen.

Jag litar på, att Han kommer att välsigna Er och skydda Er och bevara Er och vaka mellan oss och skjuta in Er i Sitt Rike för att göra mäktiga gärningar och hjälpa mig på fältet, tills vi möts igen.

Amen. Amen. Amen. Amen. Amen.

Jag kommer att be för Er. Kommer Ni att be för mig?

Amen. Amen. Amen. Amen. Amen.

²⁷⁹ Vår Fader, vi har samlats ikväll i den ädle Herren Jesu Namn, det älskade och kära Namn, som vi alla älskar och dyrkar. Jag tänker på hur grupper av människor fram genom åren, i trettio

år eller mer har vi samlats i den här lilla gamla byggnaden. Hur vi satt runt en kamin med frusna fötter, nästan, och satt där med våra fötter uppe på kaminen och talade om Herren Jesus.

Jag tänker på några kära fötter, som en gång trampade på jorden, som satt med de där fötterna upp emot där. Jag tänker på gamle broder Seward, broder Sparks, broder George DeArk, många andra kära själar, som en gång satt med sina fötter emot den där kaminen, som har gått vidare för att möta sin Herre ikväll och vilar där borta i graven och väntar på den där stora kallelsen upp i Höjden. De stred en strid. De behöll Tron. De avslutade sitt lopp. Och nu väntar de på rättfärdighetens krona, som Herren, den rättfärdige Domaren, kommer att ge dem på den dagen.

²⁸⁰ Fader, Gud, vi bad då vi invigde den här lilla kyrkan på hörnet och sa: "Herre Jesus, låt den stå kvar och folk vara i den, då Du bryter igenom skyn för att komma i Församlingens hemliga, snabba försvinnande." Gud, jag ber, att själarna som har kommit till det här altaret, själar som har tjänat Dig, Evangeliets Säd, som har såtts fram och tillbaka och fram och tillbaka och fram och tillbaka, tvärs över här i trettio år, så att vi tror, att många av de där kära människorna kommer att vara där på den Dagen på grund av de här svaga ansträngningarna, som vi har gjort, för att föra Ordet till det där förutbestämda Livet. Vi tackar Dig för det. Och litar ikväll på, Gud, att inte en enda, som är närvarande nu, ska saknas på den Dagen, övertäckt av Blodet, förankrad i Jesus. Ge oss det, Fader! Vi litar på Honom.

²⁸¹ Nu ska vi mötas här igen på söndag förmiddag, många av oss. Och vi ber, Gud, att Du ska möta oss och bryta Livets Bröd åt oss.

Gud, vi skulle vilja komma ihåg broder Ruddell och hans ställe där uppe, och de som bor hos honom. Var med den där käre pojken, Herre, jag ber! Då jag ser honom utvecklas, ser de här unga männen, känner jag det som att de är mina Timoteusar. Jag ber, Fader, att Du ska välsigna broder Ruddell och hans verksamhet. Välsigna broder Junie Jackson! Å, Gud, vi ber att Dina välsignelser ska vara över honom, över vår broder Crase, över broder Snelling, över den här andre brodern där, som efterträder honom, och broder Beeler och broder, alla de här bröderna här, Herre, och broder Neville och varenda en av oss, Herre. Vi bara ber, att Dina välsignelser ska le mot oss, så att Din nåd blir allt vi behöver, Herre, för att fortsätta.

Och må vi aldrig glömma den lilla kommentaren ikväll! Fastän den där lilla kvinnan stod där och inte visste, vad änden skulle bli, men Jesus behövde uppmärksamhet och hon gav Honom den, ja, tvättade Hans fötter. En försummad sak, som till och med de, som påstod sig vara Hans tjänare hade missat att göra, och de försökte ha roligt åt Honom. Men hon gjorde Honom

en tjänst utan att vänta sig någon belöning och det kunde inte ha getts någon större.

²⁸² Gud, må vi göra det samma, bara arbeta vidare och tjäna Gud. Och allt vi längtar att få göra, Herre, är att få höra på den Dagen: "Det var väl gjort, min gode och trogne tjänare. Gå in i Herrens glädje, som har beretts åt Dig sedan världens grund lades." Gud, bevilja oss att få göra det och behålla gemenskapen med varandra! Och må Den Helige Ande vara med oss och leda oss och dirigera oss i allt vi gör! Och ge oss ett långt liv, kanske, om det är möjligt, så att vi får se Herren Jesu Tillkommelse! Vi ber om det i Hans Namn. Amen.

Välsignat vare det band som binder,
Våra hjärtan i kristen kärlek.
Besläktade sinnens gemenskap
Liknar den Där Uppe.
Då vi skiljs från varandra,
Ger det oss nu invärtes plåga.
Men vi ska ändå vara förenade i hjärtat,
Och hoppas att få mötas igen.

²⁸³ Bibeln säger: "De sjöng en hymn och gick ut." Gud välsigne Er nu, tills jag möter Er igen på söndag förmiddag, om Herren vill! Bye-bye!

²⁸⁴ Jim, jag fick inte tillfälle att skaka hand med Dig ikväll. Gud välsigne Dig! Herren välsigne Dig!

ATT TA STÄLLNING FÖR JESUS SWD62-0601
(Taking Sides With Jesus)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska på fredag kväll den 1 juni 1962 i Branham Tabernacle, Jeffersonville, Indiana, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2015 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org